

Islamizácia

Milan Kališ

Obsah:

Islamizácia 3

Mileneč? 58

Zamilovaný pedofil v utečeneckom tábore 71

Svetlana bola duševná prostitútku.

Vyštudovala psychológiu na Univerzite Komenského.

Mala stosemdesiat centimetrov, bola chudá, tvár môžeme nazvať anjelskou.

Pracovala iba s vybranými klientmi, ktorí jej mohli zaplatiť 50 euro na hodinu. Pravda, boli aj takí, ktorí jej platili 100 euro.

Svetlana s nimi komunikovala, varila im, ponúkala všetky možné služby, okrem postele. Svoj program s klientom nazývala živou psychoterapiou.

Dnes mala v programe stretnutie s premiérom Slovenska. Ten jej platil už spomínaných 100 euro, požadoval absolútnu diskretnosť.

Svetlana sa s ním mala stretnúť v jeho straníckej centrále. Premiér potreboval uvoľnený dialóg, ktorý ho nachvíľu oslobodí od tlaku a povinností, ktorým čelí. Jeho spolupracovníci vedeli, že využíva neortodoxné služby psychoterapeutky...

Prišla presne o ôsmej ráno.

- Dáme si spoločné raňajky? – spýtal sa jej premiér, keď ju jeden z pracovníkov doviedol až do jeho pracovne.
- Samozrejme, rada. Už je to pomaly zvyk...
- Čo hovoríte na moje dnešné oblečenie?

Premiér bol oblečený v športovom úbore. Pre Svetlanu to nebola novinka, v športovom ho videla vždy. Dnes mal však na sebe nový úbor. Bol celý v bielom.

- Chcete ísť opäť do fitka?

- Áno, s vami. Máte so sebou športový úbor, nie?

Premiér požadoval vykanie, napriek tomu, že sa so Svetlanou videl už po siedmykrát.

Bolo jej to vlastne jedno. Neprit'ahoval ju ako muž , prit'ahoval ju ako premiér, prit'ahovala ju jeho moc. A preto mu vykala rada, táto hra na vyššiu spoločnosť ju naplňala.

Nikdy nepochopila, a ani to nechcela hlbšie vedieť, prečo bol premiér odkázaný na platenú spoločnosť. K Svetlane sa dostal náhodou. Počul od jedného z politikov v jeho strane, že zažíva fantastickú psychoterapiu, že mu to dodáva chuť žiť a nielen prežívať. Spýtal sa o čo presne ide. Platená psychoterapia presne v rozmedzí pravidiel, aké vyhovujú objednávateľovi. Skúsil to, vytočil získané číslo, predstavil sa, a psychologička na druhej strane sa ihneď stala Svetlanou.

Premiér sa zdvihol z kresla za stolom vo svojej pracovni. Potreboval presne ten pocit zaplatenia za prácu na jeho duši. Takých mužov a žien je veľa. On bol teda jedným z mnohých. Ako premiér Slovenska bol však v jeho potrebe predsa len výnimočný.

- Môžeme ísť. Najskôr zjždeme do kafetérie na Dostojevského ulici. Už sa teším na praženicu. Myslím, že v tomto športovom úbore ma nebude veľa ľudí poznať, vlastne, tak ako vždy.
- Zase nechcete ochranu? – Svetlana sa spýtala, pričom vedela, že dajaká ochrana sa pri premiérovi vyskytne vždy... Ide iba o spôsob utajenia.
- Nie, nechcem... Na raňajky chodievam cez víkendy s čiapkou Rolling Stones na hlave.

Pravda, aj premiér tušil, že je na neho dávaný pozor, a dvaja pracovníci na neho dozerajú, aj keď nežiadal o ochranu.

Možno by spoznal ich tváre, ale nechcelo sa mu byť pozorným. Chcel odpočinok, chcel byť nespoznatý. Je potrebné dodať, že sa mu to málokedy podarilo, či už bol v športovom s čiapkou Rolling Stones na hlave, alebo v obleku...

Svetlana chytila premiéra za ruku, ten stisk opätovoľ. Rozhodli sa použiť zadný východ. Keď vychádzali von, ihneď sa pustili. Premiér mal strach z novinárskych fotografov.

Kráčali peši.

- Láska je zvláštna. Myslím, že k vám niečo cítim, - povedal premiér, a čiapku si stiahol natoľko, aby mu zakryla obidve uši.
- Prečo to nazývať hneď láskou? Pozitívne sympatie sú niekedy lepšie, ako láska... na siedmy pokus.

Premiér sa uvoľnene zasmial.

Dvaja ochráncari sa rozdelili. Jeden zostal v aute, druhý sa vybral za raňajším párom peši, zaostával asi tak pätnásť metrov.

Premiér sa nevdojak obzrel. Pousmial sa, a nahlas precedil:

- Máme spoločnosť, aj keď som si vyslovene želal zostať dnes sám.
- Viete, že to nie je možné, - Svetlana mala dobrú náladu, moc jej dnešného partnera ju vyslobodzovala z prežívania.

Auto s ochrankárom sa pomaly pohlo. Šofér dobre vedel, kam premiér kráča. Preto sa rozhodol odstaviť auto na parkovisku kafetérie. Vystúpil. Nemusel hrať hru na nespoznanie. Oprel sa o auto. Prekrížil si ruky. Už videl obrisy raňajšieho páru.

Nebol to Sýrčan, ako väčšina utečencov. Pracoval pre Islamský štát. Predtým ako „ušiel“ cez Turecko ďalej, predtým ako sa ocitol v Maďarsku, prisahal vernosť Alahovi, a oddanosť Islamskému štátu.

Možno mal iba smolu, že sa z Maďarska dostal na Slovensko, pričom mu prevádzač (tak ako ďalším dvadsiatim) povedal, že je v Rakúsku.

V jeho ponímaní sa smola zmenila na šancu!

Najskôr ho chceli slovenské úrady vydať naspäť do Maďarska, ale tam sa vyhol registrácií.

Sýrčan, ktorý mal stoosemdesiat centimetrov, čierne vlasy, hnedé oči, a ešte mu nikdy nikto nebral odtlačky prstov, nakoniec požiadal o azyl na Slovensku.

V jeho fanatickej hlave sa objavil nápad: Slovensko je tak ďaleko od svätého boja moslimov, že je na čase ukázať Slovákom, že celosvetové víťazstvo islamu prichádza aj na územie, kde je mešita neznámym pojmom.

Rozhodol sa poslušne čakať na azylové konanie. S modlitbami to nepreháňal. Snažil sa pôsobiť čo najmiernejšie, medzi žiadateľmi, aspoň sa tak zdalo, boli aj väčší bojovníci za islamizáciu „krajiny nevercov“, ako sa v ich dialógoch nazývalo aj Slovensko.

Azyl získal po roku a jednom mesiaci čakania.

Konečne bol slobodný, rýchlo si našiel prácu ako dokladač tovaru v Kauflande. Napriek tomu, že mal vysokú školu (ekonómia), slovenský jazyk ešte neovládal natoľko dôkladne, aby mohol pracovať ako vysokoškolsky vzdelaný jedinec. Anglicky sa dohovoril, ale povedal si, že potrebuje obyčajnú robotnícku prácu, kde sa lepšie skryje.

Ako terorista mal iba tie najväčšie ciele. Samozrejme, on sa nazýval svätým bojovníkom.

Ako úvodnú informáciu si zistil, kto je premiérom Slovenska.

Cez voľné dni, keď nemusel pracovať v Kauflande, zbieral informácie o premiérovi. Keďže žil a pracoval v Bratislave, cez voľné víkendy sledoval budovu premiérovej strany, snažil sa

byť čo najnenápadnejší, nikdy sa tam neobjavil v tom istom oblečení, niekedy nosil slnečné okuliare, niekedy nosil čiapku, na jeseň si nechal narásť briadku.

Bol čoraz bližšie k svojmu konečnému plánu, ako si všimol, že každý víkendový deň premiér vychádza z budovy v športovom oblečení o pol deviatej, a zvyčajne ho sprevádza neznáma pekná žena (premiérovú manželku poznal z fotografií). Takto ich videl už po tretí raz. Je možné, že ich stretnutia sa odohrali aj častejšie, keďže niekedy Sýrčan musel pracovať aj cez víkend.

Zaobstaral si zbraň. Pomohli mu jeho islamský brat. Išlo o pištoľ s tlmičom. Nechcel použiť email, ani počítač. Napísal obyčajný list na adresu v Bratislave, kde býval zatiaľ nepoznaný a tajnou službou nesledovaný moslimský radikál. Dostal ako dar aj tridsať nábojov. Zásielka mu prišla poštou, doporučené prvou triedou.

Slovenská informačná služba zrejme čosi podcenila, keď Sýrčan kráčal oproti premiérovi a Svetlane. Ani jeden z ochrankárov nevenoval Sýrčanovi prehnanú pozornosť. Bol slušne oblečený, farbu pleti mal jemne hnedú, ale pôsobil skôr ako dobre opálený Slovák.

Sýrčan prešiel okolo dvojice, usmial sa, a kývol hlavou.

O niekoľko sekúnd ho minul aj ochrankár.

Sýrčan sa zastavil, siahol na pištoľ za opaskom, všetko bolo v poriadku.

Otočil sa, a vydal sa pomalým krokom za sledovaným párom a ochrankárom.

Jediná vec, ktoré ho držala v realite bez myšlienok na jeho svätú operáciu, bola známosť so slovenskou ženou. Zoznámil sa s ňou na kurzoch slovenčiny.

Nízka, chudá blondýnka sa do neho zamilovala postupne, ako učila slovenčinu.

On sa nesprával ako ortodoxný moslim, dokonca sa s ňou prinútil ochutnať víno.

Príliš sa nezaujímal prečo priťahuje slovenskú ženu. Nepresviedčal ju na islam. O viere sa vôbec nerozprávali, navonok mu neprekážalo, že ide o ateistku.

V Sýrčanovi sa bila viera s potrebou po intímnom zblížení.

Milovali sa dva mesiace po tom, čo sa spoznali a začali sa stretávať po hodinách slovenčiny.

Možno si aj uvedomoval, že porušuje nejaké pravidlo, ale nechcel o tom vedieť. Bolo príjemné sa na chvíľu cítiť ako obyčajný muž.

Po polroku začali žiť v spoločnej domácnosti. Bol to jej nápad. Nedokázal nesúhlasiť. Pred ňou sa nemodlil!

Žena si nič nevšimla, okrem jeho dlhých samotárskych prechádzok.

- Musím... aby som si vyčistil hlavu, - hovoril jej so silným cudzím prízvukom.

V slovenčine za polroka urobil veľký progres.

Za jeho odhodlaním bola aj výčitka, že má vzťah, ktorý ho robí slabším vo svojej viere.

Ako to mohol dopustiť?

3

Svetlana s premiérom vošli do poloprázdnej kafetérie. Sadli si približne do stredu miestnosti.

Kafetéria nebola veľká, išlo o podnik cirka pre tridsať ľudí. Obsluhovala jediná čašníčka.

Premiéra, aj Svetlanu už poznala.

- Ako zvyčajne, - povedal premiér, a prešiel si pravou rukou po vlasoch.
- Aj vy ako zvyčajne? – spýtala sa čašníčka Svetlany.

Tá iba kývla hlavou.

Ochránkár kývol hlavou kolegovi, ktorý sa prestal opierať o auto. Chvíľu stáli vonku. Pred vchodom. Prehodili zopár bezvýznamných slov.

Sýrčan si uvedomil, že bude mať len krátky čas na to, aby zavraždil premiéra.

Včera si oholil celé telo, nohy, hrud', pohlavie. Očakával, že sa zásluhou dnešného konania dostane blízko k Alahovi.

Na priateľku nemyslel, ona bola predsa „neverec“. V skutočnosti ňou za to pohrdal, v skutočnosti sám sebou niekedy opovrhoval, že si líha do postele s niekým, ako ona.

A o to viac túžil po očistení, po svojom veľkom čine, ktorým ohúri.

Nemal strach, bolo v ňom veľké odhodlanie. On naozaj veril, že ho po skutku čaká nesmrteľnosť.

Nesmrteľnosť nemá nič spoločné so štúdiom ekonómie.

Ochránkari vošli do kafetérie. Sadli si hneď pri vchode. Očkom si premerali zákazníkov podniku.

Sýrčan zastal asi tridsať metrov pred kafetériou.

Premiér sa pri pohľade na ochrankárov zatváril trochu znechutene. Stretol sa mu pohľad s mužom, ktorý kráčal za ním. Kývol mu hlavou. Ochránkár odpovedal rovnako.

Sýrčan vykročil, ruky mal vo vreckách nohavíc. Pištoľ nezvierať.

Vošiel do kafetérie, slušne pozdravil s cudzím prízvukom, ale tento raz už menším, keďže pravidelne cvičil výslovnosť s priateľkou:

- Dobrý deň.

Obsluha odpovedala rovnako.

Ochránkari spozorneli, ako Sýrčan prechádzal podnikom. Bol si vedomý, že ho pozorujú.

Sadol si dva stoly od premiéra smerom k toaletám, ktoré boli na konci kafetérie. Sedel chrbtom k premiérovi.

Objednal si kávu s mliekom.

Žena – učiteľka slovenčiny – vošla do kafetérie.

Dnes ráno mala zlý pocit, zlú predtuchu, a tak sa rozhodla sledovať svojho priateľa.

Ihneď zbadala Sýrčana. Keď prechádzala okolo premiéra, jej podozrenie sa potvrdilo.

Sadla si k prekvapenému Sýrčanovi, tvárou k Svetlane.

- Čo to chceš urobiť? Viem, že si sa včera takmer celý oholil. Viem, čo to znamená...
Tak sa pripravujete na cestu... – ticho hovorila. Tento raz hovorila po slovensky, aj keď sa niekedy, najmä na začiatku, rozprávali aj po anglicky. A občas, najmä vo vypätých situáciách ešte používali angličtinu, aby nedošlo k nedorozumeniam.
Vypätých situácii v ich vzťahu však nebolo veľa.

Ochrankári sa upokojili po príchode ženy.

Jeden vypil malé presso. Zaplatil a odišiel k autu pred podnikom.

Sýrčan to zaregistroval.

- Musím... – povedal, vstal.

V sekunde prehodnotil svoj zámer zavraždiť premiéra. Celý sa triasol. Zrazu začať mať kvôli žene pred ním strach. Zrazu si nebol istý.

Jeho viera dostávala pred ženou trhliny. Nakoniec, áno, spával s ňou, s nevercom!

Ochrankár sa zapozeral na Sýrčana.

Obsluha práve doniesla praženicu premiérovi. Svetlana dostala omeletu.

Sýrčan čo najrýchlejšie pribehol k premiérovi, vytasil pištoľ a priložil mu ju k spánku. Mlčal.

Len jeho priateľka začala kričať.

Ochrankár sa postavil, zbraň sa však neodvážil vytiahnuť.

Sýrčan vyzeral odhodlane.

Svetlane vypadla z rúk vidlička.

- Von! – prekričal Sýrčan svoju priateľku. – Všetci von, ihneď! Okrem tohto... – a pištoľ pritlačil ešte silnejšie k spánku premiéra.

Ľudia opustili v panike kafetériu. Zostala iba priateľka Sýrčana, Svetlana a ochrankár, ktorý stále stál pri svojom stole.

- Aj ty! Aj ty... – vykričal na ochrankára, a potom sa zameral na Svetlanu.

Sýrčan si uvedomoval, že premiér je dostatočný tovar. Nepotreboval nikoho iného. Nechcel nikoho iného. Aj keď nemal žiadny plán.

Ochrankár naozaj váhal, či sa nerozbehnúť k Sýrčanovi.

Svetlana sa postavila, celá sa triasla, ale prinútila sa povedať:

- Som psychologička...
- Von! – zakričal Sýrčan.
- Robíte chybu, - povedala šeptom Svetlana.
- V mene Koránu chyby nejstávajú, ak konám pre veľkého Alaha... – prízvuku sa nezbavil, ale slovenčina to bola slušná.

Svetlana sa postavila tak, že zakrývala postavou ochrankára. Ten mal niekoľko sekúnd na rýchle konanie. Zostal však stáť. A vzápätí sa rozhodol vyjsť z podniku.

Ihneď sa pripojil k svojmu kolegovi, ktorý zatiaľ nahlásil, čo sa stalo na polícii.

Svetlana si sadla naspäť. Nevedela vysvetliť svoje konanie, ale jednoducho povedala:

- Zostávam... – a dotkla sa rukou premiéra.

Sýrčan zrazu nevedel, ako sa zachovať. Pištoľ stále držal na spánku premiéra.

Sýrčanova priateľka zatiaľ prestala kričať.

Po tvári jej tiekli slzy.

- Prosím, nezabi ho! – vyliezlo z nej sotva počuteľne, ale Sýrčan rozumel.

Svetlana nevdojak pocítila v okamihu, ako počula slová partnerky Sýrčana, veľkú vnútornú silu.

- Zložte zbraň. Nemusíte s ňou stále mieriť na jeho hlavu...

Sýrčan mal v sebe veľkú chuť vystreliť a všetko skončiť. Avšak zbraň zvesil, premiér nachvíľku prestal sedieť, akoby bol v smrteľnom krči.

Sýrčan sa zapozeral po opustenom podniku. Iba on a premiér, plus dve ženy.

- V mene Alaha zabíjajú iba pomýlení... – zašepkala Svetlana.
- Vy nevyslovujte meno Alaha nadarmo! – okríkol ju Sýrčan.

Jeho priateľka vstala. Ak Svetlana pocítila veľkú silu, priateľka Sýrčana ju nasledovala.

- Korán som si kvôli tebe prečítala...
- Si neveriaca, ty Alaha nikdy neprecítiš... – ohradil sa Sýrčan, prisadol si k premiérovi.
- Čo chcete? – spýtal sa pomaly, a akoby vysilene premiér.
- Chcem vás zabiť...

V diaľke bolo počuť sirény policajných áut.

Premiér sa dotkol svojej Rolling Stones čiapky. V týchto vypätých chvíľach bola čiapka, ako jeho talizman, nápomocná v krotení stresu. Sýrčan ho neokríkol, keď si premiér čiapku nasadil na hlavu.

- Existuje diabol a vy mu slúžite, - hovoril zajatec, sýrsky kresťan, zajatec Islamského štátu niekde na území Sýrie, ktorou prechádzala zničujúca občianska vojna. Islamský štát dobíjal týždeň čo týždeň nové a nové územia.

Kto za to mohol viac, ako „civilizovaný“ svet, ktorý nechcel zasiahnuť?

Bombardovanie bez zásahu pechoty bolo čoraz viac neúčinnéjšie.

Sýrčan mu zviazal ruky a strčil ho do veľkej hrdzavej klietky, ktorá sa ponárala do vody, jazera.

- Bezverec, chceš niečo povedať, nech ťa Alah počuje v tvojich klamstvách?!
- Nie som bezverec. Mám vieru v Boha. Mám vieru, ktorá ma vyslobodzuje.

Sýrčan, ktorý ponáral klietku do vody akýmsi žeriavom, sa iba zasmial.

- Takto sa ti smeje Alah.

Kresťan sa stratil pod vodou. Už bolo vidieť iba bubliny.

Sýrčan mal štyri roky a práve kopal do lopty vo svojej dedine. Okolo boli samé deti podobné jemu.

Už počul o Alahovi, ale teraz mala prednosť lopta, Alaha sa bál, jednoducho mal v sebe predstavu, že nie je na svete nič viac ako Alah, ktorý ho neustále sleduje.

...sleduje cez každého veriaceho človeka, dodal by ako trinásťročný.

Bolo prekvapivé, že až ako trinásťročný sa naozaj zamiloval. Do dievčaťa, ktoré bolo kresťankou.

- Jednoducho je príliš pekná na to, aby v tom nemal prsty Alah, aj keď ona verí v toho ich Ježiša.

Ona do neho nebola pubertálne zamilovaná. Ale stretávali sa takmer každý deň v škole.

On o svojom tajomstve nikomu nepovedal. Len Alahovi, ten v ňom však mlčal, aspoň on si myslel, že mlčal.

Jeho otec mu raz povedal:

- Každý veriaci je lepší ako bezverec. My tu spolunažívame s kresťanmi, ale s bezvercami by sme to nedokázali.

6

A on sa teraz pozeral na svoju neveriacu priateľku, ako zvieral pištoľ pri pravom stehne.

- Ešte máš čas... Môžeš sa vzdať... – prehovorila priateľka.

On však na ňu namieril pištoľ.

- Si bez viery! Už viac nemôžem... rešpektovať to, že si bez viery! Mlč, lebo ťa zabijem!

Svetlana si odpila zo svojho pomarančového džúsu.

- Mali by ste vedieť o čom vám ide, keď nechcete zabíjať.
- Zabíjať bude Alah... ak sa rozhodne cezo mňa.
- To je hlúposť, - povedal ticho premiér. Prekvapivo v strese zhodnotil... Jednoducho mu to ušlo. Bolo to prinajmenšom zvláštne.

Sýrčan ho prepočul, alebo ho chcel prepočuť, pretože sa vzápätí spýtal:

- Ste veriaci?
- Som pokrstený... ale kostoly nenavštevujem.
- Pre Alaha máte väčšiu cenu, keď ste veriaci...

Premiéra slová Sýrčana nachvíľu upokojili, aj keď mu celkom nerozumel, či má cenu, keď je živý alebo mŕtvy.

- Terorista... – povedala pokojne Svetlana.
- Držím aj vás, aj túto ženu, moja viera je správna, som hrdý na to, že verím... a že dokážem bojovať proti neveriacim, - a Sýrčan ukázal na svoju priateľku.
- Budeš potrebovať moju pomoc...
- Budete potrebovať našu pomoc, - zrazu vyšlo z úst Svetlany.

Sýrčan nepovedal vôbec nič.

- Budete potrebovať našu pomoc? – prekvapene sa spýtal premiér, bolo mu jedno, že otázkou riskuje.
- Ticho. Buďte ticho! – okríkol Sýrčan „obete únosu“. Nakoniec mu však po niekoľkých sekundách nedalo a spýtal sa Svetlany:
- V čo veríte vy?
- V boží computer.
- Veríte teda v Boha?
- Verím v boží computer.
- Teda ste vlastne neveriaca. Dve neveriace ženy a jeden muž, ktorý vieru používa iba vtedy, keď sa mu zachce. Vo viere som hlboko nad vami.
- Nikdy som o tebe nevedela, že veríš nejako prehnane... Nikdy si nič nenaznačil...

Sýrčan však slová jeho priateľky ignoroval.

Premiérovi zazvonil mobilný telefón.

7

Sýrčan si vybral kresťanku, ktorá sa mu ponúkala na trhu s ľudským mäsom. Ako bojovník Islamského štátu mal prednosť a mohol si vybrať krajšie exempláre.

Ani sa jej nespýtal, ako sa volá.

- Vyzleč sa, - povedal jej, keď si ju dovedol do svojho domu, ktorý získal po utečencoch.

Zostala stáť celkom nehybná.

- Vyzleč sa... – opäť povedal, ešte stále mierne.

Žena znovu neposlúchla.

Strelil jej výraznú facku. Strhol z nej látku, ktorú mala omotanú okolo tela.

Stále pred ním nahá, celkom pekná žena.

- Odteraz ťa budem môcť vidieť nahú len ja. Ak ťa uvidí niekto iný nahú, zabijem ťa.

Žena sa rozplakala. Kľakla si, zakrývajúc si tvár. Nahé telo si nechránila pred jeho pohľadom.

Zdvihol ju zo zeme, položil na posteľ.

Bola celá stuhnutá, stále vzlykala.

Zase ju udrel, nebola to však taká silná facka, ako pred chvíľou.

- Prestaň mi tu ručať. To ti nepomôže. Pomôžeš si iba, ak urobíš to, čo chce tvoj pán.

Teraz sa na teba cezo mňa pozerá Alah, lebo ja sem jeho služobník.

Žena pomedzi plač hovorila veľmi jemným hlasom.

- Moja cesta je Ježiš. Ten ma spasí...

Sýrčan sa neovládol a začal biť kresťanku hlava nehlava.

Bolo mu jedno, či ju zabije. V prepočte za ňu zaplatil sotva dvadsať dolárov. Zajtra by si mohol kúpiť opäť novú.

Kresťanská viera ho obťažovala. Mal si kúpiť radšej neveriacu, ale tie zmizli z trhu. Tie sa znásilňovali ako prvé a hromadne, lebo nemajú cenu ani tých dvadsať dolárov. Ten kto neverí, nie je človek.

Kresťanke začala tiecť krv z nosa.

Vstal z postele, kopol do nej. Opľul ju.

- Nie si žena, si len tovar, - schytil ju za dlhé čierne vlasy. A ťahal ju bez milosti v prachu až pred stanovište veliteľa.
- Posúďte ju vy, či Alah chce, aby žila, – a hodil ju do piesku.

Žena sa začala modliť.

Veliteľ to nevydržal a strelil je guľku do hlavy.

Bezvládne sa zvalila na zem.

- Neznášam, keď sa modlia... – so smiechom povedal veliteľ.
- Kde je ten ich Ježiš?! Sami ho nadradujú... a pritom zdochol, ako obyčajný neverec... – pomedzi smiech sa ešte vydralo z veliteľa.

Sýrčan ju nechcel zabiť sám, želal si, aby to urobil jeho veliteľ.

Sýrčan nerád zabíjal, dokonca aj neveriacich radšej prepúšťal nadriadeným. Niektorí kresťania hovorili, že sú neveriaci, mysleli si, že sa im dostane rýchlejšej smrti.

Niekedy to naozaj platilo.

Lenže byť fanatický islamista ešte neznamenalo, že dotyčný pozná Korán.

Ani Sýrčan nepoznal celý Korán. Čítal iba vybrané pasáže. O to ľahšie veril iným extrémistom...

Premiér sa zahľadel na Sýrčana.

- Mám zdvihnúť?
- Nie, dajte mi ten mobil.

Premiér podal zvoniaci telefón Sýrčanovi.

Sýrčan nemal skúsenosti s dotykovými mobilmi. Podal ho svojej priateľke.

- Zdvihni to, - a ona prijala hovor. Telefón ihneď podala Sýrčanovi.
- Áno? – ozval sa, pričom sa v sekunde rozhodol, čo povie.

Policajný vyjednávač sa predstavil. Spýtal sa, čo chce únosca, aj keď ho nazval inak, priezviskom (vážený pán...), keďže polícia ihneď zistila, o koho ide. Aspoň v niečom bola rýchla v spolupráci so slovenskou informačnou službou.

- Navštívil som svojho priateľa, ktorý dnes prestúpi pred kamerami na islam. Chcem, aby ste pred touto kafetériou usporiadali tlačovú konferenciu, o hodinu. Aby všetky slovenské televízie prenášali priamy prenos... – Sýrčanova slovenčina sa skutočne zlepšila natoľko, že dokázal hovoriť aj zložitejšie vety, hoci prízvuk bol neustále cudzí.

Policajný vyjednávač súhlasil po uistení, že nikomu sa nič nestalo, že nikomu sa nič nestane.

Veliteľ akcie okamžite rozmiestnil po strechách budov v okolí štyroch ostreľovačov.

- Mám prestúpiť na islam? – takmer šeptom sa spýtal premiér.
- Áno, a poviete, že sme priatelia. To všetko sa ešte stane...

Svetlana sa zasmiala.

Priateľka Sýrčana iba povedala:

- Ak vyjdeš von s premiérom, nejaký ostrelovač ťa zabije.

Sýrčan si prisadol k premiérovi a k Svetlane.

- Islam vás oslobodí... – a podal pištoľ do rúk premiéra.
- Ak chcete, môžete ma zabiť, ale ja som sa stal vašim priateľom. Nie som zlý moslim. Už nie... Viac nemôžem byť džihádžista, keď je tu so mnou ona, aj keď je neverec... V živote som urobil veľa zlého. Chcel som vás zabiť a dostať sa tým do neba, ale ak prestúpíte na islam, bude to moje najväčšie víťazstvo, - Sýrčan v sekunde zmenil svoj názor. Už nechcel byť mučeníkom.
- Ako mám prestúpiť na niečo, čo nepoznám? – a premiér sa zapozeral na pištoľ vo svojich rukách. Nakoniec ho položil na stôl.

Svetlana zobrala do rúk voľnú zbraň. Pomaly, aj tak jej v tom nikto nezabránil.

Namierila na Sýrčana.

- Skončíme túto frašku, - povedala vyrovnane. Postavila sa a priložila pištoľ k spánku Sýrčana.

Priateľka Sýrčana sa rozplakala.

Sýrčan však zostával pokojný. Otočil hlavu k Svetlane. Pomaly sa snažil dotknúť zbrane. Svetlana chvíľu váhala, či má stlačiť spúšť. Sýrčan sa dotkol tlmiča. Pištoľ vzápätí vytrhol Svetlane z rúk a opäť ju položil na stôl.

- Prestúpíte na islam, - zhodnotil Sýrčan, ako posúval pištoľ až pred premiéra. – Len muž môže rozhodnúť... Nechať sa zabiť ženou by bola hanba... – dodal, pozerajúc sa na Svetlanu.

Svetlana sklamala samú seba.

„Prečo som nevystrelila? Veď je to tak ľahké...“

Priateľka objala Sýrčana.

Dobre vedela, že celá jeho rodina sa utopila v člne pri tureckých brehoch.

- Európu nenávidím viac ako Islamský štát, ktorému som slúžil. Je čas to zmeniť. Vy ma môžete zachrániť, vy môžete zachrániť moju moslimskú vieru k Európe...
- Zabíjali ste v mene Islamského štátu? – spýtal sa premiér, zatiaľ čo Svetlana si znovu sadla na svoje miesto. Bola bledá, stále sa pozerala na zbraň, stále nedokázala pochopiť, prečo ju nepoužila. Bola tak blízko...
- Nie, nikdy som nikoho nezabil. Ale moje konanie viedlo k zabitiu mnohých... Som zničený muž, jediné čo naozaj zostáva je viera! – povedal Sýrčan pomedzi to, ako sa vyslobodil z objatia priateľky. – Pravda, vy sa musíte rozhodnúť pre islam slobodne a bez prinútenia. Len tak to má nejakú cenu.
- Ako môžem prestúpiť na islam? Tým popriem všetko, čomu som veril doteraz.
- Islam nie je Islamský štát.

Svetlana sa spýtala premiéra s akousi škodoradosťou, chcela sa zbaviť pocitov hanby, že nepoužila zbraň:

- A čomu ste verili doteraz?

Premiér sa zamyslel, no neodpovedal.

Prvé trhliny vo viere ku Islamskému štátu začali, keď videl, ako jeho veliteľ popíja americkú whisky, zhabanú „nesprávnym“ moslimom.

Napriek tomu sľúbil vernosť. Vedel, že v islame je viera vecou skupiny. Bol síce hrdý, že niekam patrí, ale predsa len nerozumel krutosti, ktorú odmietal. Na začiatku...

Islam miloval, ale mal problém v jeho mene vraždiť. Na začiatku...

Spomínal, ako utopil kresťana v kletke, ospravedlňoval sa tým, že ho utopil Alah a on iba vykonával vôľu správnej viery.

Takže klamal premiérovi, že nikoho nezabil. On však tomu naozaj veril! V jeho viere je ten najčistejší!

Keď odchádzal zo svojho rodného územia, keďže ho dobyla naspäť sýrska armáda, bál sa odvety, odchádzal len s tým najnutnejším a „vo vreckách“ mal v prepočte okolo desať tisíc euro, zväčša ich získal predávaním majetku tých, čo ušli pred ním.

Odchádzala s ním celá jeho rodina, manželka, neustále zahalená, a dve deti.

Manželka vedela o tom, že si jej manžel kupuje kresťanky... len na sex.

Už ho dávno nemilovala, vlastne otázkou je, či ho vôbec niekedy milovala.

Bol to dohodnutý sobáš, rodiny súhlasili, čo bolo prvoradé.

Pred občianskou vojnou, pred vpádom Islamského štátu, bol Sýrčan vedecký ekonóm na vysokej škole.

Islamský štát ho najskôr zlákal tým, že presadzoval taký islám, v aký veril aj on. Potom sa veľakrát nechal strhnúť ostatnými a bol rovnako krutý ku kresťanom a k iným nesprávne veriacim ako jeho skupina, v ktorej sa pohyboval.

Keď nastupoval do člnu prevádzačov, zdalo sa mu, že čln je určený maximálne pre desiatich, ale zmestilo sa naň niečo vyše dvadsaťpäť utečencov.

Plavba prebiehala relatívne pokojne, vlny neboli veľké.

Európa je plná bezvercov, on naozaj veril v slová Islamského štátu, že je čas na islamskú revolúciu!

Počasia sa zrazu rapídne zhoršilo. Vlny boli čoraz väčšie.

Či miloval svoje deti, keď ich strhla veľká vlna do mora? Jeho žena vyskočila z člna pomôcť im. Nemal v sebe silu zopakovať po nej samovražedný skutok.

Mal sa radšej, ako mal rád deti a ženu.

„Alah sa tak rozhodol“, - obhajoval svoju nečinnosť! Neskôr, keď sa modlil.

Držal sa kľčovito lán v člne, a pozoroval ako sa topí okolo desať ľudí. Pozoroval ako pod hladinou miznú jeho deti.

Kormidelníkovy to bolo zrejme jedno, povedal len, aby nikto neskákal za tými, čo vypadli.

Sýrčan mal skrytú radosť, že to kormidelník hovoril. Mohol sa oprieť o slová cudzieho moslima...

10

- Moja viera je teraz tak čistá, že nedokážem zabiť, že dokážem len presvedčiť silou svojho príbehu, že Alah je spravodlivý. Zver sa do rúk Alaha... – povedal Sýrčan, ako sa pozeral do očí premiérovi.

Svetlana sa uškrnula.

- Prečo nechcete, aby na vašu vieru pristúpila vaša priateľka? – spýtala sa Svetlana, už v jej hlase nebola žiadna nervozita. Už ju prebolelo, že nedokázala použiť zbraň.
- Ak získam pre vieru mocného muža... – ale Sýrčan nedokončil. Zapozeral sa do tváre svojej priateľky. Tej sa v tvári opäť ukázali slzy.
- Nevedela som o tom, že si fundamentalista. Nikdy som ťa nevidela sa modliť...
- Ja som sa modlil hlboko v sebe... Odvtedy, čo sa mi utopili deti, som sa verejne nemodlil. Vybudoval som si špeciálny vzťah s Alahom. Som vyvolený, až teraz chápem, že som vyvolený, aby som na moju správnu vieru presviedčal mocných Európanov.
- Dobre, urobím, čo chcete, - povedal premiér, pričom bol pevne rozhodnutý oklamať Sýrčana. Len ešte nevedel ako.

Ozval sa mobilný telefón premiéra.

Opäť ho zdvihla priateľka Sýrčana. Podala ho Sýrčanovi.

- Áno?
- Všetko je pripravené.

Sýrčan chytil zbraň.

Povedal:

- Von ide iba pán premiér a vy, - a ukázal na Svetlanu. – Vy ma budete kryť pred ostreľovačmi.

Premiér sa postavil, napravil si svoju Rolling Stones čiapku. Pozrel sa na Svetlanu. Chytil ju za ruku a kráčali von z kafetérie. Napriek tomu, že Sýrčan nechcel zbraň použiť, priložil ju na chrbát premiérovi. Kráčal natlačený na chrbát premiéra.

Keď vyšli von, uvideli drevený pult s mikrofónmi. Opodiaľ stáli policajné autá. Za nimi televízne štáby.

Premiér si uvedomil, že bude nesmierne ťažké podviesť Sýrčana. Nemal žiadny plán.

Zastali pred pultom, Sýrčan sa natlačil veľmi blízko k hlave premiéra.

- Mikrofóny sú len vaše.

Kamery televízií si všímali najmä dotyku premiéra a Svetlany. „Kto je tá žena?“

Priateľka Sýrčana zatiaľ zostala sama v kafetérii. Rozhodla si urobiť kávu. Presso stroj ovládala.

Premiér sa dotkol rukou jedného mikrofónu. Patril jednej z komerčných televízií.

Ostreľovači na strechách zamierovali hlavu Sýrčanu, ale bol príliš blízko premiéra. Veliteľ nedal príkaz na strelbu.

- Dnes som prestúpil na islam, - povedal premiér.

Svetlana, ťažko povedať prečo, zopakovala po premiérovi:

- Dnes som prestúpila na islam...

Veliteľ nepustil k pultu žiadnych novinárov, takže nemal kto položiť otázku. Len kamery neustále snímali a redaktori televízií v bezpečnej vzdialenosti komentovali videné a počuté.

- Dobre, môžete pomaly cúvať... Dobrá práca, - a Sýrčan sa prikrčil, ako cúvali späť do kafetérie, uvedomil si, že premiér nepovedal, že sú priatelia... Do minúty boli opäť v kafetérii. Všade rozvážala vôňa kávy. Priateľka Sýrčana urobila kávu každému...
- Nechcel som to povedať. Chcel som vás dať ako podviesť, ale nemal som na výber.

- A vy ste prečo prestúpili na islam? – spýtal sa Sýrčan Svetlany.
- Je to moje slobodné rozhodnutie. Ďalej sa o tom odmietam rozprávať.
- Dobre, ako myslíte. Ale čo vlastne viete o islame?
- Prečítala som Korán. Myslím, že som tým urobila viac, ako polovica moslimov na svete.
- Polovica? Podľa mňa ste urobili viac ako kedy urobila trištvrtina moslimov.

11

Televízie prerušili vysielanie, aby zaradili naživo vstup z hlavného mesta.

Potom každá z televízií rozoberala v štúdiu situáciu.

Jeden redaktor sa spýtal:

- Aký vplyv má to, čo povedal premiér? Dá sa to považovať za smerodajné, keď vieme, že bol pod tlakom únoscu?
- Vo fundamentálnom ponímaní islamu sa to, čo povedal premiér, bude považovať za neodvolateľnú realitu, nech aj bol premiér pod tlakom zbrane...

12

Svetlana mala desať rokov a bola s otcom na prechádzke. Zrazu sa spýtala:

- Kto je to boh?

Otec zostal zaskočený, oficiálne bol ateista, ale veril na vyšší zmysel stvorenia života.

- Boh je najvyššia bytosť, ktorá stvorila svet. Je všemohúci.
- Má ruky, nohy?
- Nie.

- A čo znamená to všemohúci?
- Je všade, a má moc ovplyvniť čokoľvek.
- Tak potom prečo je na svete toľko vojen a zla?
- Nevie... To vie len Boh...

Svetlana nebola spokojná s odpoveďami.

O niekoľko rokov sa spýtala sama seba:

„Je ten človek, ktorý sa považuje za kresťana, bližšie k Bohu, ako ten, ktorý iba verí vo vyšší zmysel a nevyznáva žiadne náboženstvo?“

A teraz sa rozhodla pre islam. V podstate slobodne. Nasledovala svojho zákazníka, premiéra Slovenskej republiky.

12

- Korán som celý nečítal ani ja. Ste moslimkou zopár sekúnd, a už ste lepším moslimom ako ja. Len tak ďalej, - pravda, Sýrčan nebol celkom úprimný. Stále sa považoval za skutočnejšieho moslima, ako bola väčšina moslimov od narodenia.

Teraz však nastal čas rozmýšľať nad tým, čo ďalej.

- Odteraz ste moslimom. Je jedno, že ste boli pod tlakom. Prehlásili ste niečo, čo sa nedá vziať späť, - Sýrčan síce povedal, čo povedal, ale sám o tom nebol celkom presvedčený.
- Čo chcete odo mňa ešte? – spýtal sa premiér trochu zronený.
- Zavolajte na číslo, ktoré vám volalo, a povedzte: ako moslim vám prikazujem, aby ste odvolali akciu, a aby ste nechali na pokoji môjho brata...

Premiér nerozmýšľal, vytočil mobil veliteľa a povedal presne, čo si želal Sýrčan.

Aj on si želal koniec. Nateraz mu bolo jedno, čo prehlásil.

Veliteľ to nekomentoval, povedal iba:

- Urobím, čo budem môcť, pán premiér.

Sýrčan dodal:

- Keď odvoláte akciu, noví moslimovia sú voľní. Moslim nezabíja moslima, - je ťažké prijať to, čo povedal Sýrčan za pravdu, on však tomu veril.

Priateľka Sýrčana spoza okna sledovala, ako odchádzajú policajné autá. Nachvíľku uverila v úspech.

- Môžete ísť. Ste voľní, - povedal Sýrčan smerom k premiérovi a Svetlane.

Premiér dopil kávu, zodvihol sa zo stoličky, Svetlana ho nasledovala.

- Cítite sa lepšie? – spýtal sa ich Sýrčan. – Cítite na svojej strane pravú vieru? To je na nezaplatenie...

Odpovedala iba Svetlana:

- Je to ešte príliš čerstvé, dajte nám čas.

Sýrčan podal premiérovi zdrap papiera so svojim mobilným číslom. Myslel to smrteľne vážne, keď povedal – nahlas, s presvedčením o svojej správnosti:

- Ak budete mať problémy s vierou, zavolajte človeku, ktorý vás priviedol k tej viere!

Premiér si zobral papierik, zastrčil si ho do peňaženky, chytil Svetlanu za ruku, čo Svetlanu tento raz prekvapilo, ale neodmietla. Vyšli von.

Kúsok od nich postávali policajti v civilnom prestrojení. A samozrejme tajní.

Premiér však pokojne pokračoval so Svetlanou smerom k svojej straníckej centrále.

Asi päťsto metrov od kafetérie pri nich zastavil červený golf. Nemal húkačky. Vystúpil veliteľ akcie a policajný psychológ špecialista.

- Nechcete ísť s nami? O teroristu sa postaráme...

Premiér nevedel, čo povedať. Svetlana zakývala hlavou na znak nesúhlasu.

- Mal by som čo najskôr odvolať, čo som povedal pod tlakom únoscu... – premiér to povedal takmer šeptom, ale počuli ho všetci traja.

Svetlana si pomyslela:

„Ako poznám moslimskú časť sveta, ako poznám Korán, už to pôjde len veľmi sťažka. Ten terorista sa stal práve hrdinom...!“

Do auta nakoniec nenastúpili. Pokračovali v ceste do centrály.

Televízie im dali prekvapivo pokoj pri ceste do centrály. Ešte sa sústredili na zásah v kafetérii...

Policajti totiž práve vtrhli do kafetérie. Bolo ich desať. Mali na sebe nepriestrelné vesty, zaútočili napriek tomu, že sa akcia údajne odvolala.

Veliteľ dal príkaz na akciu ihneď, čo vyšiel z kafetérie premiér a Svetlana.

Sýrčan nekládol žiadny odpor, zbraň položil na stôl. Rátal so zásahom. Bol však presvedčený, že vyhral!

Policajti ho zvalili na brucho, jeden mu položil nohu na krk. Dali mu putá. Nesprávali sa k nemu v rukavičkách.

To isté sa odohralo aj s jeho priateľkou. K nej však boli preda len miernejší.

Tá sa zmohla na jediné:

- Nie som moslimka. Nie som teroristka. Iba ho mám rada...

Keď vyvádzali Sýrčana von z kafetérie, televízie obďaleč snímali jeho tvár.

Moslimská časť sveta konečne uvidela tvár svojho hrdinu. Človeka-veriaceho, ktorý doviedol na správnu vieru premiéra Slovenska! Premiéra ďalšej krajiny nevercov!

13

Veliteľ sa postavil pred televíznu kameru:

- Teroristu sme zaistili.

Sýrčan na výsluchu nepovedal vôbec nič.

Jeho priateľka bola o trochu zhovorčivejšia:

- Nie je terorista. Iba presvedčil premiéra, aby prestúpil na jeho vieru.

Poprosila o jeden hovor. Poznala jedného advokáta. Poznala ho z masmédií a novín.

Najznámejší slovenský advokát.

Patrik sa prebudil. Stával o šiestej, aby si stihol zabehnúť. Bežal zvyčajne hodinu.

Raňajky jedol spoločne s manželkou, učiteľkou na bilingválnom gymnáziu.

Deti zatiaľ nemali.

Do práce prišiel o poldeviatej. Absolvoval zabehnuté procedúry.

O deviatej mu zavolať koncipient, aby si pustil televíziu, alebo rozhlas. Že terorista uniesol premiéra.

Patrik videl v priamom prenose, ako premiér povedal, že prestupuje na islamskú vieru.

Neskôr videl tvár teroristu.

O poldvanástej mu zavolala priateľka Sýrčana.

- Dobrý deň, volám vám z policajnej stanice. Som priateľka (a povedala priezvisko Sýrčana)... Chcem, aby ste nás zastupoval.
- Moje služby sú pomerne drahé.
- Je to televízny prípad. Mohli by ste nám poskytnúť zľavu, keďže prípad bude pre vás veľká reklama.

Patrik povedal sumu.

Priateľka Sýrčana nevyjednávala, povedala „dobre“.

Patrik sa zbalil, a uháňal na policajnú stanicu, o ktorej sa zmienila priateľka Sýrčana.

Predstavil sa ako advokát zatknutých.

Policajt ho zavedol do vyšetrovacej miestnosti. Dovolili mu byť so Sýrčanom osamote.

Patrik mu povedal, z čoho bude najskôr obvinený.

Sýrčan nemal žiadne otázky, ani pripomienky. Až na záver povedal:

- Premiér prestúpil na islam. Nemám byť začo súdený.

Patrik na to nepovedal nič, zľahka pokrútil hlavou, pričom dodal:

- Tu sú iné zákony...

Potom navštívil priateľku Sýrčana.

- Som v tom nevinne, nepomáhala som mu.

Obaja si prešli výpoveď a Patrik povedal, že sa bude snažiť zatlačiť na prepustenie.

- Váš priateľ sa necíti vinný. Je presvedčený, že tým, že premiér prestúpil na islam je jeho vina zmytá.
- Podľa vás to premiér v najbližšom čase odvolá?

- Zrejme áno. Ak sa tak už nedeje...

14

Keď premiér so Svetlanou dorazili do centrály, premiéra sa ihneď ujal personál.

Premiér iba povedal, že potrebuje sprchu.

V sprche na neho po prvýkrát doľahlo, čo vlastne povedal. Bol pevne rozhodnutý to ihneď odvolať.

Obliekol sa, a prikázal do polhodiny zvolať tlačovú besedu.

Svetlana sa taktiež osprchovala.

Potom sa stretla s premiérom.

- Dnes už nepotrebujem vaše služby.
- Chcela som vám iba povedať, že to čo ste povedali pred kafetériou pôjde zobrať späť len veľmi ťažko, najmä pre fundamentálnych moslimov. Odteraz ste jeden z nich.

Premiér Svetlane poďakoval.

- Ako ste mysleli to, čo ste povedali vy? Prečo ste prestúpili na islam?
- Bude na vás vytváraní veľký tlak najmä z moslimských krajín. Ešte sa vám bude hodiť, že som to povedala s vami...
- Ale povedali ste to najmä kvôli sebe, nie?
- Áno. Narozdiel od vás som čítala celý Korán. Vy ste prestúpil na niečo, čo nepoznáte. Ten, kvôli ktorému ste prestúpili na islam, by mal vás viesť.
- Ten terorista?!
- Ako som povedala, v moslimských krajinách ho budú brať ako hrdinu.

Manželka premiéra prišla vzápätí do centrály. Objala sa s manželom.

Ich manželstvo bolo pomerne chladné, ale táto udalosť predsa len prelomila nachvíľku ľady.

- Budeš stáť pri mne, keď odvolám, čo som povedal?

Televízne štáby sa nahrnuli do konferenčnej sály centrály.

Všetky dôležité televízie Slovenska prenášali priamy prenos.

Premiér prestúpil pred kamery.

- Vyhlasujem, že to, čo som povedal o prestúpení na islam, bolo povedané pod tlakom teroristu. Preto považujte toto vyhlásenie za bezpredmetné. Beriem ho naspäť.

V tom sa však bez vyzvania ozval po anglicky moslim zo známej moslimskej televízie, ktorá má pobočku aj vo Viedni:

- V našej viere, keď niekto prestúpi na islam, už sa to nedá zobrat' späť. Týmto odvolaním sa nemôžete vzdať moslimskej viery.

Premiér odpovedal rovnako po anglicky:

- Moje vyhlásenie sa nedá brať vážne. Prestúpili by ste na kresťanskú vieru, ak by vám fundamentálny kresťan držal zbraň za chrbtom?
- Nie, neprestúpil. Vaše prestúpenie na islam je najdôležitejšiou správou v moslimskom svete... dnes. Nejde už zobrat' späť. Mali by ste sa spojiť s človekom, ktorý vás priviedol k viere, aby vás viedol...

Premiér bol v pomykove. O slovo sa prihlásil redaktor RTVS:

- Znamená váš prestup na inú vieru aj to, že krajina teraz bude prijímať viac moslimských utečencov?
- Určite nie, - odpovedal premiér, ale v krátkej vete zabudol poprieť svoju novú vieru.

Ozval sa opäť moslim zo známej moslimskej televízie.

- Dovoľte, aby som vám daroval tento Korán. Je v angličtine, možno vám dobre poslúži na vašej ceste...

15

Sýrčan popieral svoju vinu a únos.

- Všetko som robil pre svoju správnu vieru. Vy ju nemáte. Preto ma nemôžete súdiť. Premiér prestúpil vďaka mne na jedinú správnu vieru. Odteraz je jedným z nás.

Ozval sa vyšetrovateľ, ktorý sa zapozeral na advokáta:

- Premiér práve odvolal svoj prestup na islamskú vieru... v priamom prenose.
- To nejde odvolať, - povedal sebaisto Sýrčan. – Čoskoro to zistí, keď sa o rozhovor s ním budú uchádzať moslimské televízie. Moslimský svet.

Policajt prečítal všetky obvinenia, ktoré prichádzali do úvahy.

Sýrčan sa s ironickým podtónom zasmial.

Patrik dodal:

- Veľmi dôležité bude, čo povie nakoniec premiér...

Sudca nakoniec rozhodol o zobrať Sýrčana do väzby.

Priateľka Sýrčana bola zbavená obvinení a bola prepustená.

Hneď na ďalší deň si s ňou dohodol rozhovor novinár z bulvárneho plátku.

Svetlana sa nepozorovane vytratila z centrály počas tlačovky.

Ako sa cítila ako nová moslimka?

Vedela, že je iba otázkou času, kedy si aj ju nájdu novinári z bulvárnych plátkov.

Doma chytila do rúk Korán.

Otvorila ho náhodne a nahlas si čítala.

Skutočne povedala:

- Ešte v sebe nemám tú správnu vieru.

Sýrčan dostal samotku.

Žiadal o Korán.

Bolo mu vyhovené.

Až teraz bol presvedčený, že si prejde celým Koránom.

Korán dostal v češtine. Pochopil, že sa s ním bude trápiť.

Jeho priateľka v samote ich bytu pocítila, že ho miluje ešte viac. Teraz ho milovala aj ako moslimského hrdinu.

Ešte v ten deň sa jej ozval reportér z moslimskej televízie. Požadoval rozhovor o „novom hrdinovi“. Netušila, ako sa dostal k číslu jej mobilu. Nevedela odmietnuť, súhlasila kvôli tomu, že Sýrčana milovala – a že jej reportér povedal, že chce urobiť rozhovor s partnerkou hrdinu.

Spýtal sa jej iba (v angličtine):

- Vy ste moslimka?
- Nie...
- A v čo veríte?
- Oficiálne som ateistka...

Reportér si pomyslel:

„Naš hrdina žije s ateistkou... To môže byť malá alebo aj veľká trhlina v jeho hrdinstve...

Uvidíme, ako to posúdia naši diváci...“

18

Moslimské noviny priniesli správu o prestupe slovenského premiéra na islám takmer v každej moslimskej krajine na prvej strane.

Ako sa vyjadril jeden z moslimských politológov:

„Je potešiteľné, že aj v krajinách, kde moslimovia majú voľný prístup k alkoholu, sú jedinci, ktorí veria poctivo a snažia sa získať na svoju stranu mocných ľudí...“

Dokonca na CNN bežali ukážky z premiérovho prestupu na islam, a potom ukázali tvár moslimského hrdinu v zajatí polície.

19

Premiér zostal sám so svojou manželkou.

- Spávaš s ňou? – spýtala sa manželka, pričom v jej vete nebola žiadna útočnosť.
- Nie, je to psychologička. Dáva mi živú psychoterapiu. Tak to nazýva.

- Koľko ťa to stojí?

Premiér povedal sumu.

- Toľko stojí aj mesačné školné v súkromnej škole pre nášho syna.
- Áno, viem, ale ja tu psychoterapiu potrebujem.
- A teraz, keď aj tvoja psychologička prestúpila na islam, budeš ju ešte kontaktovať?
- Budem...

- Čo bude teraz? Pre moslimov si prestúpil na ich vieru.
- Nevie... Musím sa poradiť, čo ďalej... Mám číslo na toho teroristu.
- Pre nás je to terorista, pre nich hrdina. Bude veľký tlak, aby dostal čo najmiernejší trest.
- Tu pôjde o zákony Slovenskej republiky, nie nejakého moslimského štátu.
- Len sa zdá, že premiérom Slovenska je oddnes moslim...

20

- A kde sa modlil? – spýtal sa moslimský reportér priateľky Sýrčana.
- Nikdy som ho nevidela sa modliť. Povedal, že po tom, ako stratil deti pri úteku zo Sýrie, sa modlil len v sebe...
- Zvláštne. A kde je jeho Korán?
- Nikdy som ho nevidela s Koránom. Myslím, že doma Korán nemáme.

Reportér sa mal sto chutí spýtať na sexuálny život moslima s neveriacim, ale samozrejme, spýtal sa iba:

- Máte ho rada aj s jeho vierou? O viere pri vás nikdy nehovoril?

- Nehovoril o svojej viere, ale jeho vieru prijímam ako jeho súčasť. Mám ho rada ako človeka.
- Milujete moslima?
- Milujem.

Reportér sa poďakoval a ponáhlal sa do Viedne do štúdia, aby mohol ešte do dnešného vysielania nastrihať rozhovor tak, ako potreboval.

21

Premiér sa chcel zbaviť bremena moslimskej viery. Po porade s poradcami sa rozhodol čo najskôr navštíviť teroristu v jeho cele.

Dúfal, že terorista „pochopí“ svoj čin, a sám povie televíznemu štábu, že premiéra nútil, aby povedal svoje – už legendárne slová. Avšak topiaci sa aj slamky chytá...

Keďže sa o návštevu zaujímal samotný premiér, predstavení vo väzení nerobili žiadne problémy.

Premiér so sebou priviedol aj štáb RTVS.

Teroristu mohli navštíviť priamo v jeho cele, dostali výnimku.

Keď otvorili dvere od samoty, Sýrčan bol práve po modlení, a čítal si český Korán.

Zaskočil všetkých, keď objal premiéra. Nikto nezasiahol.

Premiér stuhol v objatí.

- Vítam môjho žiaka v jedinej správnej viere! – vykrikol Sýrčan celý nadšený.
- Vedel som, že sa čoskoro stretneme... – a pozrel sa do kamery, uvedomujúc si, že má veľkú šancu ukázať všetkým „správne“ veriacim, že je naozaj ich hrdina!

- Vy neuznávate iné náboženstvá?! – zmohol sa premiér na zbytočnú otázku.
- Nemám nič proti iným náboženstvám, ale sú to pomýlené náboženstvá. Ľudia, ktorí veria v iné náboženstvá, žijú v omyle. A preto som rád, že vy ste prijali jedinou správnu vieru...
- No veď práve preto som prišiel za vami. Ja sám som moslimskú vieru neprijal, bola mi nanútená.
- Pripomínate muža, ktorému dohodli sobáš rodičia, a on sa až postupne zamiluje do svojej novej manželky... Musíte dať šancu vašej novej viere. Ak chcete, zoberte si odo mňa tento Korán.
- Korán som už dostal...
- Tak vidíte. Nič vám nebráni stať sa skutočným moslimom. Pre mnohých z nás už ním ste.
- Chcem, aby ste do kamery povedal slovenským divákovi, že ste ma prinútili pristúpiť na islam. Ja som pokrstený. Som kresťan! – premiér zvýšil hlas, chcel povedať: „som v podstate kresťan“, ale ihneď pochopil, že to by nebolo pred kamerou to správne, a preto v tých slovách nachvíľku zaváhal.

Doteraz pred nikým nevyslovil, že je „v podstate kresťan“.

- Ste moslim, - povedal Sýrčan odhodlane.
- Nemôžem byť niečím, čím opovrhujem!
- Opovrhujete svojou vierou?!
- Opovrhujem náboženstvom, ktoré prijíma ľudí pod hrozbou zabitia!
- Opovrhujete svojim náboženstvom.

Sýrčan chytil do ruky Korán, podal ho premiérovi.

- Otvorte ho, kde chcete a čítajte! Moslim nesmie opovrhovať svojou vierou!

Premiér však Korán odhodil naspäť na posteľ.

Sýrčan zobral Korán opäť do ruky. Otvoril ho náhodne a čítal:

4:1. Eudia! Bojte sa svojho Pána, ktorý vás stvoril z duše jednej a z nej stvoril jej družku a z nich oboch dal rozmnožiť veľké množstvo mužov a žien. A bojte sa Boha, v mene ktorého sa na seba obraciate a vyvarujte sa prerušenia príbuzenských väzkov. Ved' Boh na vás dozerá, - a Sýrčan dodal: „a všetko vidí“.

Premiér sa zmohol na jediné:

- To mi pripadá ako zo Svätého písma...
- Mali by ste čítať Korán.
- Som kresťan, - povedal odhodlane premiér. Ešte včera by tvrdil, že je ateista.
- Ste moslim...
- Kresťanská viera je jediná správna... – premiér by sa zrejme nespoznával v tejto vete, ale naozaj ju povedal, pod tlakom, či už bola zapnutá alebo vypnutá kamera.

Kameraman RTVS sa nezačudoval, len filmoval ďalej.

- Ako moslim, teraz sa rúhate.
- Ešte aj Korán používa vety ako Sväté písmo. A čo bolo skôr?!
- Zatiaľ čo Korán napísal jeden človek, Sväté písmo písalo stovky ľudí...
- Cez jedného Boha, ktorých ich viedol...
- Zmierte sa s tým, že ste prijal jedinú správnu vieru.
- Aký je rozdiel medzi vami a mnou, keď vy tvrdíte, že jediné správne náboženstvo je islam a ja tvrdím, že jediné správne náboženstvo je kresťanstvo...
- Rozdiel je v tom, že o islame to tvrdím ako moslim a vy ako nový moslim to tvrdíte o kresťanstve. Už to máte? Ten rozdiel je jasný...
- Odmietam byť jednoducho moslim. Vyhlásim, že som kresťan a som na to hrdý.

- V tom okamihu vás bude chcieť každý správny moslim zabiť. Ste moslim! A ja som ten, kto vás priviedol k viere! Počúvajte ma! Ste môj duševný syn!

Premiér sa spýtal reportéra, ktorý stál s mikrofónom blízko dverí cely:

- Čo na to hovoríte?
- V moslimskom svete ste vyvolali revolúciu. Podľa všetkých prejavov vás prijali za nového moslima.
- Ale ja som kresťan! – pričom si premiér konečne uvedomil, že ešte včera by odpovedal v súkromí, že je ateista, aj keď pokrstený... ako dieťa, ktoré si nemôže vybrať... Pravda, ako politik dobre vedel, že je výhodné byť kresťan v kresťanskej krajine. A rovnako dobre vedel, že je politická samovražda byť „novým“ moslimom...
- Mali by ste zatlačiť na to, aby ma prepustili... Nemali by ste vypovedať proti človeku, ktorý vás doviedol k správnej viere! – Sýrčan prekvapivo zosilnel hlas. Naliehal!

22

Vo Francúzku sa v moslimských častiach stal Sýrčan veľmi populárnym.

Snom mnohých fundamentálne veriacich bolo uniesť prezidenta (alebo aspoň nejakých ministrov) a prinútiť ho (ich) prestúpiť na islam.

Veľa mladíkov sa na to pripravovalo, tajná služba s políciou však zvyčajne zasiahla deň či dva pred skutkom. Takto zatkli šiestich francúzskych moslimov. Ďalší však pripravovali únos...

Bolo otázkou času, kedy sa niečo stane.

23

Premiér bol v pracovni. Podpisoval nejaké dokumenty.

Keď v tom sa ozvala jeho asistentka:

- Pán premiér, chce sa s vami spojiť prezident Iránu. Je na linke.

Premiér si pomyslel, čo môže chcieť prezident Iránu?

Zdvihol a po anglicky pozdravil.

Na druhej strane sa slušnou angličtinou ozval príjemný mužský hlas:

- Zdravím, priateľ vo viere! Ako sa cítite, keď ste prijal islam?

Premiér bol zaskočený.

- Cítim sa dobre.
- Keďže momentálne je premiérom Slovenska moslim, môžem Slovensku ponúknuť niekoľko výhodných zmlúv... – a iránsky prezident začal menovať v čom presne môže ponúknuť výhody.

Premiér iba počúval, nakoniec sa zmohol len na: - Dobre, ďakujeme.

- Som rád, že už patríte k moslimskému svetu...

Premiér chcel niečo povedať, ale iránsky prezident ho predbehol:

- Moslima, ktorý vás priviedol na našu vieru, by ste mali prepustiť. Vykonal pre nás veľa dobrého...

Keď sa skončil rozhovor, premiéra zachvátila panika. Už je to nezvratné?

24

Premiér sa nemiloval s manželkou cirka jeden rok.

Je potrebné zmieniť sa, že s nikým sa nemiloval cirka jeden rok. Poznal iba prácu.

Dnes prišiel domov, do pekného veľkého bytu v dome pre úspešných ľudí, v predstihu.

Zvyčajne spával v centrále, doma sa niekedy zastavoval na povinnú večeru, aby sa aspoň pozdravil s manželkou, avšak dnes po telefóne od iránskeho prezidenta bol v koncoch.

Nedokázal viac pracovať.

Chcel volať Svetlane, ale nakoniec sa prinútil ísť domov.

Svetlana tiež prestúpila na islam, a čo nevedel, zajtra v bulvárnom týždenníku vyjde s ňou dvojstranový rozhovor, kde bude vysvetľovať prečo sa tak rozhodla. Jej práca pre premiéra je odhalená.

Premiér si bude zrejme musieť hľadať inú „živú“ psychoterapiu.

Jeho žena, docentka práva, ho privítala pomerne chladne. Neobjali sa. Nepobožkali sa.

Ich syn bol na internáte v jednej z najlepších anglických stredných škôl.

- Nechcem byť moslim, ale čoraz viac to vyzerá, že ním som.
- Pokiaľ viem, tak moslimský svet to považuje za hotovú vec. Iránci spisujú petíciu za omilostenie Sýrčana.
- Chýba mi láska, ktorú si mi kedysi dávala, - premiér sa v tejto vete nespoznal, ale povedal ju.
- Ty si si vybral radšej Slovensko, ako naše manželstvo.
- Porad' mi... čo teraz?
- Cítiš sa byť kresťanom?
- Áno.
- Tak popros arcibiskupa o prijatie, - pričom si pomyslela: „tak zrazu sa cíti kresťanom...“

Premiér mal veľkú chuť objasniť manželku. Až teraz, pri veľkých problémoch k nej opäť niečo cítil, dá sa to nazvať láskou?

Premiér sa postavil, objal manželku. Tej vyhŕkli slzy. Jej citový život v podstate nejestvoval.

Ona nemala žiadnu mužskú Svetlanu. Žiadnu živú psychoterapiu...

Pobožkal ju.

Manželka nevedela odpovedať. Príliš dlho žili oddelene.

Dotkol sa jej prsníkov cez oblečenie. Prišlo jej to cudzie. Ale nezasiahla.

Teraz ju už bozkával vášnivo. Prit'ahovalo ho, že necíti žiadnu spoluúčasť.

Povedal iba:

- Sme manželia.

Pomyslela si: „Ten krátky únos ním musel veľmi zatriať...“

Miloval sa v podstate iba on. Ona len držala. Ale nedá sa to nazvať manželským znásilnením, keďže vôbec neprotestovala.

Milovanie premiérovi trochu pomohlo.

- Toto som potreboval.
- Už si vlastne ani nepamätám, aký si bol milenec. Dnes to bolo z tvojej strany dosť živočíšne. Povedala by som, že ako moslimovi ti to ide lepšie...

Premiér však žart manželky nepochopil. Zvraštil čelo.

- Nemiloval som sa s tebou ako moslim...
- A nie je to jedno? Do spálne kresťanov a moslimov aj tak nikto nevidí. Ja predsa neporovnávam milovanie kresťanov a moslimov.
- Prečo si sa dnes so mnou milovala?
- Lebo si to potreboval?!
- A ty si necítila potrebu po všetkých tých rokoch?
- Pravdu povediac, ani nie...

Premiér sa postavil z manželskej postele. Odišiel do sprchy. Bol pevne rozhodnutý odísť a zavolať Svetlane, napriek tomu, že je živá psychoterapia bola spoznaná bulvárnymi novinármi...

Cítil sa zase raz nepochopený, cítil sa zase raz vyhnaný vlastnou manželkou.

Keď sa osprchoval, obliekol sa, zobral si dlho nepoužívané veci zo skrine. Používané oblečenie, spodnú bielizeň odhodil do koša na pranie. Necítil sa previniť, že nežije s manželkou a dáva jej prať svoje oblečenie. Aj tak väčšinu oblečenia a spodného prádla si necháva prať v centrále...

Manželka ho ticho pozorovala. Zakryla sa paplónom. Nešla sa umyť.

- Ideš za ňou, za tou psychoterapeutkou?

Premiér neodpovedal, iba pri odchode povedal:

- Zajtra zavolám arcibiskupovi, hlave slovenskej cirkvi, a poprosím ho o stretnutie. Nie som moslim! – zvýraznil, ako zavrel dvere.

25

Svetlana odpovedala pokojne na otázky bulvárneho novinára.

Na otázku, prečo prestúpila na islam, odpovedala:

- Poznala som Korán, a správny moslim, ktorý prijíma Korán s intelektuálnym nadhľadom, je podľa mňa správny človek.
- Takže si nemyslíte, že rovnakú šancu ponúka Sväté písmo?
- Ale samozrejme, aj kresťan, ktorý číta s otvorenou myslou Sväté písmo, je správny človek. Kresťanstvo, tak ako islam, ponúka s otvorenou myslou krásny zážitok z viery.

Asi tri hodiny po odchode novinára za jej ozval premiér.

- Dobrý deň, prosím vás, máte čas?
- Myslela som si, že sa ozvete skôr. Nakoniec máme o čom konzultovať.
- Zaujíma ma prečo ste naozaj prestúpil na islam, keď ste nemuseli... Ale to až medzi štyrmi očami.

Stretli sa v centrále. Na blízku nebol žiadny bulvárny fotograf. Prekvapivo.

Premiér k nej pocítil akúsi lásku, avšak úplne inú ako k manželke pri milovaní.

Mal ju chuť objat'.

- Môžem vás objat'. Vy viete prečo... – objal ju, Svetlana sa nechala objat' podobne ako manželka. Objatie neopätovala, len poznamenala: - Objímate ma, keďže sme v tom spoločne...
- Áno, - a premiér si pomyslel: „Pretože vás mám rád!“

Spoločne vstúpili do pracovne, ktorá bola časťou komplexu, ktorý bol zariadený v podstate ako luxusný byt.

- Tak prečo ste prestúpili na islam?

Svetlana premiérovi zopakovala odpoveď, ktorú povedala novinárovi.

- Ale vy patríte ku kultúre kresťanstva. Nemáte pocit, že ste zradca?!
- Nepatrím k žiadnej kultúre náboženstva. To sú demagogické zvolania.
- Žijete v takej spoločnosti...
- Aj vy sa v skutočnosti cítite viac ateistom... ako... – ale Svetlana nedopovedala. Nevedela si vybrať náboženstvo, ktoré by premiér prijal. Premiér však dopovedal za ňu:
- Som kresťan.

- Ste kresťan, ktorého v moslimských krajinách oslavujú ako najslávnejšieho moslima týchto dní.
- Nenechám si zobrat' svoju pravú vieru!

Nech je to akokoľvek, prítomnosť Svetlany premiérovi pomáhala. Mal čoraz bojovnejšiu náladu, pevne sa rozhodol, že zajtra ráno zavolá arcibiskupovi.

„Živá“ psychoterapia trvala až takmer do polnoci. Svetlana už bola unavená, ale za štyri hodiny s premiérom zarobila štyristo euro...

Keď sa s ňou premiér lúčil, ako nasadala do limuzíny, ktorá ju mala zaviest' k jej bytu, povedal:

- Náboženstvo nás nerozdelí. Vážim si vašu prácu...

26

Hneď ráno si premiér dohodol prijatie u arcibiskupa. To mu zdvihlo náladu.

Vzápätí dostal informáciu o tom, že podpisová akcia v Iráne za omilostenie Sýrčana sa blíži k sto tisícim ľuď. Zdalo sa mu, že tá suma ľudí je príliš veľká za takú krátku dobu zbierania podpisov.

Uvedomil si, že v moslimských krajinách vyvolal čin Sýrčana naozaj veľkú odozvu. Väčšiu ako si vedel predstaviť.

Predtým, ako odišiel k arcibiskupovi, dostal pozvanie na štátnu návštevu Iránu. V pozvaní bola veta „o bratstve vo viere“.

Pomyslel si:

„Do Iránu potrebujeme ísť, nadviazať kontakty a dohodnúť spiaci biznis.“

Bulvárny fotograf nafotil premiérovo vstup do bašty kresťanstva.

Arcibiskup prijal premiéra vo svojej pracovni.

Premiér sa rozhodol prejsť ihneď k podstate jeho problému:

- Som kresťan, ale moslimský svet zo mňa robí moslima.
- Viem, čo sa stalo.

Premiér čakal, že arcibiskup povie niečo viac, ale arcibiskup sa iba pozeral do očí premiéra a mlčal.

- Mohli by ste potvrdiť moje kresťanstvo?

- Skutočná viera sa nedá ukradnúť, ani oklamať...

- Tak mohli by ste?

- Problémom je, že ste povedali, že prestupujete na islam a ja by som nikdy také niečo nespravil ani pod hrozbou smrti. V každom prípade ste tým, čím sa cítite byť. Ibaže v islame sa prestúpenie na vieru už nedá zobrať späť.

Arcibiskup vlastne akoby povedal, že on sa do súperenia s islamom nepustí.

Premiér zostal zase sám.

Rozhodol sa prijať pozvanie na návštevu Iránu. Zaumienil si, že so sebou zoberie aj úspešných podnikateľov, ktorí môžu nadviazať tak potrebné obchodné vzťahy s Iránom.

- Som moslim?! – a vo svojej pracovni začal čítať Korán.

Priateľka Sýrčana navštívila väzenie.

Sýrčan sa skutočne cítil ako hrdina. Väzenie považoval za súčasť svojej svätej cesty.

Priateľka mu povedala o moslimských krajinách, kde sa stal pravým hrdinom viery, o zbieraní podpisov za jeho prepustenie v Iráne, priniesla mu egyptské noviny, ktoré zohnala cez internet, kde bola na úvodnej strane jeho tvár s nápisom:

Šírenie pravej viery v Európe.

- Očakávam, že ma prepustia. Že moje dieťa viery zasiahne...

28

Z moslimských krajín začali chodiť gratulácie, že premiér sa stal ich bratom vo viere.

Premiér nemal inú možnosť len na gratulácie odpovedať poďakovaním.

O niekoľko dní bola na úrad vlády doručená petícia iránskych ľudí za prepustenie hrdinu viery.

Premiér napísal list prezidentovi, v ktorom prosí o amnestiu pre Sýrčana, pričom k listu doložil i petíciu.

Nebolo to prekvapivé, pretože nakoniec prijal vieru, keďže pri čítaní Koránu pochopil, že islam je... jedinečný a že Slovensku jeho prestup na „jedínú správnu“ vieru ponúka šancu na zľavu v nakupovaní ropy a iných tovarov z moslimských krajín!

Navštívil po druhý raz Sýrčana vo väzení, pričom ho informoval o svojom liste a o obdržaní petície.

- Ako sa cítite ako človek, ktorý prijal vieru? – spýtal sa ho Sýrčan, tento raz už absolútne presvedčený o správnosti svojho konania.
- Prečítal som Korán...

- Áno, aj ja som prečítal celý Korán tu vo väzení. Som hrdý na svoju vieru.

Premiér sa chcel spýtať Sýrčana ako mohol veriť, keď ešte donedávna neprečítal celý Korán.

Ale potom si uvedomil, koľko kresťanov verí bez prečítania Svätého písma. To ho viedlo k otázke:

„Koho je viac, kresťanov alebo moslimov, ktorí nečítali svoju knihu kníh?“

Zrazu sa považoval za väčšieho moslima ako polovica moslimov.

Zrazu sa považoval za väčšieho moslima ako bol Sýrčan. Samozrejme, mlčal o tom.

Prezident nakoniec vyhovel želaniu premiéra.

Volal mu prezident Iránu a rovnako sa zasadzoval o prepustenie hrdinu viery.

Pri prepustení Sýrčana bol prítomný aj premiér.

Sýrčan objal premiéra, tá fotka obletela moslimský svet, zväčša s podtitulom: učiteľ vo viere objíma svojho žiaka...

Až potom objal Sýrčan svoju priateľku. Je však potrebné dodať, že to bolo objatie, ktoré si vynútila priateľka, keďže Sýrčanovi definitívne začalo prekážať, že žije s nevercom.

Aj v moslimských krajinách to uberalo jeho hrdinstvu na význame, lebo „praví“ moslimovia nechápali, ako môže žiť „ich hrdina“ s nevercom...

Sýrčan ihneď ponúkol rozhovory moslimských novinárom, rovnako ako slovenským plátkom.

Snažil sa nepôsobiť fundamentálne.

Keď zaznela otázka moslimského novinára, či neprekáža moslimskému hrdinovi, že žije s nevercom, Sýrčan odpovedal:

- Moja láska ju dovedie k správnej viere...

Premiér pozval Sýrčana aj s priateľkou na slávnostný obed. Svetlana chýbala. Manželka premiéra chýbala.

Ochrankári, ktorí dopustili „únos“ premiéra boli stále v službe. Teraz strážili aj Sýrčana, ktorý sa stal aj slovenskou celebritou.

Fundamentálni kresťania, ktorí považovali kresťanstvo za jedinú správnu vieru, sa vyhrážali odvetou.

Alkohol na stole chýbal, rovnako sa nepodávalo bravčové.

Premiér sa postavil, s džúsom v ruke, a predniesol:

- Pripíjam na človeka, ktorý ma priviedol k viere, v ktorej som sa našiel... – tak rýchla zmena, čo bolo v skutočnosti za ňou?!

Sýrčan nebol prekvapený, slová premiéra považoval za samozrejmosť.

Na stole premiéra začali pribúdať pozvania „na návštevu brata“ do moslimských krajín!

- Ponúkam vám pozíciu v mojej administratíve. Mohli by ste mi radiť v otázkach viery,
- premiér povedal tieto slová aj napriek tomu, že si myslel, že pozná Korán lepšie ako Sýrčan. Tie slová povedal aj preto, keďže vedel, že Irán ponúkol Sýrčanovi občianstvo.

Sýrčan najskôr nepovedal nič, myslel na svoju priateľku a na to, ako ju dostať k jedinej správnej viere...

Až po dlhej chvíli sa usmial a povedal:

- Ďakujem. Je to skvelé miesto. Zvážim. Z moslimských krajín mi teraz chodia zaujímavé ponuky. Ale nerád by som vás nechal osamelého v našej viere, keď som vás k nej priviedol...

29

Sýrčan bol po dlhom čase sám s priateľkou. Nechcel čakať už ani minútu, hneď ako vkročili do spoločného bytu, prehovoril:

- Mala by si prestúpiť na moju vieru.
- Mám ťa rada, tvoja viera v tom však nehrá žiadnu úlohu. Mala by som ťa rada, aj keby veriš v niečo iné. Nevnímam ťa skrz vieru.
- Moja viera je časť mojej osobnosti.
- Prekáža mi, že ju voláš jedinou správnou...
- Pretože je jediná správna. Premiér je toho dôkazom!
- Islam nemám rada, mám rada teba...
- Takže odmietaš prijať moju vieru?

Priateľka sa odmlčala. Až po desiatich sekundách nakoniec povedala:

- Viem čo ti vadí. Vadí ti, že v moslimských krajinách o tebe píšu, že žiješ s nevercom! Myslím, že považuješ svoju vieru za viac, ako náš vzťah. Lenže ja som pri tebe stála, keď si bol vo väzení kvôli svojmu činu vďaka tvojej fundamentálnej viere, a prijala som ťa ako človeka! Mne prekáža tvoja fundamentálna viera! Ale milujem ťa!
- Áno, máš pravdu, prekáža mi, že žijem s nevercom. Už to tak dlhšie nemôže byť. Prestúp na moju vieru kvôli našej láske!
- Stratím svoju slobodu...

- Nájdeš vieru... Niet silnejšej viery, ako je tá moja!

30

- S manželkou mi to už nefunguje, - povedal premiér Svetlane. – Ale rozvod nechcem...
Naposledy sme sa milovali nedávno, ale myslím, že to bolo z jej strany chladné milovanie. Milovali sme sa viac ako po roku... Po prvýkrát sa so mnou milovala ako s moslimom, ale nekomentovala to...
- Dali ste je to pocítiť?
- Nie. Chcel som sa zbaviť svojej viery. Takmer sa mi to v tom milovaní podarilo. Ale bol to omyl.
- Takže ste prijali islam... rovnako ako ja, je tak?
- Áno.
- Cítite sa byť silnejším človekom s islamom za chrbtom?
- Do istej miery... vlastne áno. Korán je prekvapivo dobre napísaná kniha.
- Aj si to myslím.
- Záleží mi na vás. Mám vás rád, a teraz keď spolu zdieľame tú istú vieru...

Svetlana chcela povedať: „nezabúdajte, že mi platíte 100 euro za hodinu s vami...“, ale rozmyslela si to v okamihu.

- Áno, mám vás rada. Ste inteligentný, určite rozdielny od priemerného Slováka.
- Priemerný Slováč je kresťan. Ja som odteraz moslim...

31

Adrián bol kresťan, fundamentálny kresťan. Niesol veľmi ťažko, že premiér jeho kresťanského Slovenska je zrazu moslim.

Na facebooku zavesil odkazy, ktoré hovorili o tom, že kresťanské Slovensko nemôže mať za premiéra moslima!

Nenávidel Sýrčana, nenávidel slabého premiéra, o ktorom vedel, že bol pokrstený.

- Moslimovia veria v diabla! – znel jeden z jeho ďalších odkazov na facebooku.

Adrián nebol nikdy dobrý strelec, nebol na vojne, ale jeho správna viera mu velila (napriek tomu, že to nie je nikde napísané v Svätom písme) odstrániť premiéra!

Jeho nenávisťné odkazy si nikto nevšimol. Takých bolo na internete na stovky odvtedy, čo premiér prestúpil na islam...

Zaobstaral si zbraň, aj keď na Slovensku je určite ťažšie si zaobstarať zbraň ako, napríklad, v USA. Malý revolver.

Chodil trénovať na strelnicu v Dubnici nad Váhom. Nešlo mu to bohvieako presne.

Nikto si nevšimol, že vlastní zbraň na čierno. V podstate, každému to bolo jedno.

Adrián bol zamestnaný ako učiteľ informatiky na základnej škole. Celú jednu výplatu vložil do nákupu zbrane a nábojov.

Čakal na verejné vystúpenie premiéra. To malo byť najbližšie v Banskej Bystrici pri spomienke na Slovenské národné povstanie.

Po návrate z Iránu.

32

Proti premiérovi sa strhla v mediách a novinách negatívna kampaň, odvtedy, čo potvrdil, že prijal islam.

Preto sa premiér v podstate tešil do Iránu, do krajiny, kde ho privítali ako jedného z veriacich.

Premiér sa stretol s prezidentom Iránu.

- Vítam ťa, môj brat vo viere, - povedal prezident.

Objali sa.

Premiérovi sa podarilo dohodnúť nový biznis v miliarde eur.

Podnikatelia, ktorí boli s ním, využili tú výhodu, že premiéra považovali za jedného „zo správne veriacich“. Dávali im to pocítiť na každom kroku.

33

Adrián stál v mase, blízko pri pódiu.

Zbraň mal schovanú za opaskom.

Keď premiér prehovoril prvé slová, z publika sa ozval piskot.

Slovensko neprijalo premiéra, ktorý prestúpil na islam.

Adrián veľmi rýchlo vytiahol zbraň. Nemal čas namieriť, strieľal len tak od oka. Prvý výstrel minul cieľ. Druhý výstrel trafil prekvapivo premiéra do hlavy.

Premiér bol na mieste mŕtvy.

Adriána v dave nikto nespacifikoval.

V totálnom chaose sa mu podarilo utiecť z miesta činu.

Iróniou zostane, že premiér bol pripravený pri dnešnom vystúpení oznámiť, že podáva demisiu. So slovami, že kresťanský štát by nemal mať premiéra, ktorý vyznáva islám.

Sýrčan nepocítil veľkú ľútosť, keď sa dozvedel, že premiér bol zastrelený.

Fundamentálny kresťan dokázal to, čo on ako fundamentálny moslim nedokázal.

Sýrčan povedal v samote medzi štyrmi stenami:

„Veril som, že som pre svoju vieru vykonal veľký čin, ale možno som sa mýlil...“

Keď bol premiér mŕtvy, jeho čin stratil na vážnosti.

Sýrčan využil ponuku Iránu a odišiel zo Slovenska.

Priateľka zostala, svoj ateizmus neopustila.

Bol to koniec veľkej lásky, alebo veľkého omylu?

Po niekoľkých dňoch v depresiách, nakoniec obaja nezávisle na sebe zhodnotili, že nešlo o lásku, ale o omyl. Sýrčan konečne mohol veriť bez výčitiek, že má rád neverca... Ona pocítila voľnosť, ktorú vo vzťahu nikdy necítila, najmä odvtedy, ako sa Sýrčan vykrištalizoval ako fundamentálny moslim...

Svetlana stratila svojho najmocnejšieho klienta.

Vedela o jeho voľbe odstúpiť z funkcie.

V novinách sa nikto z najbližšieho okolia premiéra nezmienil o jeho rozhodnutí podať demisiu.

Premiér nezomrel pre Slovákov ako hrdina, islam vybuďoval za krátky čas veľkú stenu medzi Slovákami a premiérom.

Svetlana sa nevzdala svojho nového náboženstva. Dodnes je presvedčená, že islam ponúka najväčšie precítenie viery!

Adrián sa po troch dňoch sám prihlásil na políciu.

Pre niektorých kresťanov, najmä tých fundamentálnych, bol vlastne hrdina.

Aký bol skutočný rozdiel medzi Adriánom a Sýrčanom?

Sýrčana čoskoro nasledoval jeden fundamentálny moslim z Francúzska, ktorý uniesol manželku ministra vnútra. A nútil ju prestúpiť na islám spolu s jej manželom.

Odmietla. Zastreľil ju. A potom zastreľil aj seba.

Sýrčan bol čoskoro v Iráne obvinený z pomáhania Islamskému štátu. Že bol jeden z vojakov, ktorý slúžil Islamskému štátu. Jeho hrdinstvo bolo čoskoro pošpinené v iránskych novinách a médiách.

Sýrčan ušiel naspäť na územie ovládané Islamským štátom.

Tam ho však označili za zradcu viery! Islamský štát nepovažoval prestúpenie slovenského premiéra na islam za hrdinstvo Sýrčana! Označil to za zradu pravej viery, podľa Islamského štátu mal byť premiér ihneď zabitý, ak mohol byť zabitý.

Sýrčana popravili ako „nesprávneho moslima“. Video z popravy zavesili na youtube.

Svetové médiá si všimli popravy. Venovali tomu články, rozbor...

34

Premiérovo pohreb však navštívil prezident Turecka a v príhovore jeho smrť označil ako vraždu veriaceho:

- Vražda kvôli vierovyznaniu je zbabelstvo duše človeka. Žiadne náboženstvo nemôže podporovať vraždy kvôli vierovyznaniu. Takéto vraždy sú dielom zla! Každá viera na svete by mala ponúkať zmierenie veriaceho s iným veriacim, nech aj veriacim v iné náboženstvo. Každá viera smeruje k uctievanu toho vyššieho zmyslu, pre niektorých je to Boh, a preto každý veriaci v ktorejkoľvek viere má niečo spoločné s tými inými, vieru vo vyšší zmysel stvorenia!

Milenec?

Michel Houellebecq (podobnosť s menom známeho francúzskeho autora čisto náhodná) bol francúzsky investigatívny novinár, žijúci na Slovensku od roku 2005. Jeho príchod na Slovensko bol prozaický. Zamiloval sa do slovenskej spoluštrudentky na parížskej Sorbonne (Paríž III – Sorbonne), kde spoločne študovali francúzsku literatúru.

Michel počas štúdií pracoval v rôznych druhoradých novinách, na kariéru veľkého francúzskeho novinára to nevyzeralo. Nakoniec, ako to už chodí, láska k žene bola silnejšia ako láska k multikulturálnemu Francúzku. Rozhodol sa pre Slovensko, hoci Slovensko počas vzťahu navštívil iba dvakrát. Jeho prvotný pocit z čerstvo začlenenej krajiny do EÚ bol zmiešaný. Uvedomoval si rozdiel oproti západu, hoci francúzsky vidiek sa mu nezdal až natoľko vzdialený od toho slovenského (mohol však porovnávať len z výletov, keďže zväčša sa po príchode na Slovensko zdržiaval v Bratislave).

Mal šťastie na rodičov, otec bol úspešný podnikateľ s realitami a matka sudkyňa, dosť ťažko niesli jeho rozhodnutie odísť z Francúzska. Napriek tomu mu prispeli na kúpu bytu v Starom meste v Bratislave. Vďaka ich peniazom sa po úspešnom francúzskom štúdiu mohol intenzívne rok učiť slovenčinu.

V roku 2006 si s priateľkou potvrdili lásku manželstvom. Nie vždy sa láska potvrdí manželstvom, tu sa to však stalo, rodičia z oboch strán sa už po niekoľký raz stretli, tento raz pri oficiálnej životnej akcii.

Mohli by sme povedať tuctový zamilovaný príbeh, až na to, že žiadny zamilovaný príbeh nie je tuctový.

Michel robil v slovenčine veľké pokroky, v roku 2007 sa zamestnal v novinách Sme, pomaly vnikal do reality slovenskej politiky. Na svoje články nepotreboval prekladateľku, len dobrú jazykovú korektorku.

Na Slovensku sa mu podarilo to, čo by sa mu Francúzku sotva podarilo, prenikol do vrchných vôd slovenskej novinárčiny. Nie že by slovenské novinárske vody boli obvlášť čisté, alebo závideniahodné, ale keď mu začali vychádzať články v .týždni, mal zo seba pocit, že sa stal kultivovaným intelektuálom.

Nakoniec prestúpil s hŕtskou kolegou do Denníka N po známej kauze. Jeho internetová adresa bola verejne prístupná pre akékoľvek podnety a dostával ich dosť. Zvyčajne sa jednalo o vyrozprávanie sa frustrovaných jedincov z fungovania štátu, čo veľa novinárskeho vzrušenia nevbzbudzovalo.

Môžeme povedať, že za ten čas nemal na Slovensku vyslovene veľký prípad, len písачky, články s proeurópskou tematikou. Napriek tomu sám seba nazýval investigatívnym novinárom, robilo mu to lepšie.

Po voľbách v roku 2016 mu prišlo niekoľko emailov s protikotlebovskou tematikou, ale odpovedal iba na jeden, aj to zo zdvorilosti.

21.4. 2016 mu však prišiel do Denníka N email, v ktorom sa muž predstavoval ako obdivovateľ Kotlebu, ale že sa musí stretnúť s niekým mimo Slovenska, pretože Slováč by to len ťažko pochopil. Nebol zrejмый dôvod stretnutia, ale Michel súhlasil. Novinársky inštinkt.

2

Marián Kotleba pred niekoľkými dňami zložil poslanecký klub. Ako jeden z prvých návrhov jeho strana ĽSNS navrhla minútu ticha za Jozefa Tisa.

Michel sa stretol s autorom emailu v Havane pod Michalskou bránou, bolo to želanie muža.

Michela očakával urastený muž v čiernom tričku a bielych nohaviciach. Podali si ruky.

V stredu okolo tretej poobede Havana zívava prázdnotou.

- Do takýchto podnikov príliš našich chlapcov nechodí... – privítal úsmevom muž Michela.
- Volám sa Jano.

Michel sa taktiež predstavil, aj keď bolo jasné, že ho Ján pozná (aspoň z novinárskej tvorby). Podceňovať ľudí z ĽS NS sa neoplatí.

- Prečo ste ma zavolali? – Micheloval slovenčina bola naozaj za tie roky v skutku dobrá.
- Milujem Mariána Kotlebu.

Michel sa zahniezdil na mieste. Že by ho novinársky inštinkt zradil?

- No a? To ho miluje veľa mužov.
- Milujem Mariána Kotlebu a Marián Kotleba miluje mňa, alebo lepšie, kedy si ma miloval.
- Chlapsky miloval?
- Nie. Naozaj.
- Ako naozaj? – Michel nevedel prečo (alebo to vedel až priveľmi dobre), ale mal chuť odísť.
- Boli sme milenci.

Michel stíchol. Potreboval si odpíť z objednaného piva.

- Mal som iba štrnásť alebo pätnásť... a trvalo to zhruba dva roky. To prvotné štádium. Miloval som ho, milujem ho, ale odvtedy, čo sa dal dokopy s Frederikou, náš vzťah najskôr upadol, až teraz sa zdá, že Marián by mal chuť pokračovať.

Michel si znova potreboval odpiť z piva. Prvé, čo ho napadlo, že ide o nepodarenú komédiu. Denník N chce zničiť veľa ľudí, nakoniec denník nie je na tom najlepšie ani po finančnej stránke.

- Trvdíte mi, že Marián Kotleba je prinajmenšom bisexuál?
- Jediné, čo sa snažím povedať, že dokáže milovať mužov, teda aspoň mňa veľakrát pomiloval, - tlačilo sa mu na jazyk slovo z lásky, ale Ján zamlčal. Ešte zamlčal.

4

Nie je ťažké predstaviť si prvú masturbáciu Mariana Kotlebu. Predstavoval si ženu alebo muža? Ešte nebol vyhranený?

Je to zlá otázka.

Podceňuje cit lásky, ktorý niekedy cítil aj Marian Kotleba. A je jedno či k mužovi či k žene.

Je potrebné odlíšiť obyčianú potrebu od lásky...

Takže nie je ťažké predstaviť si prvú masturbáciu Mariana Kotlebu, ale je to do istej miery zbytočná predstava. O láske nehovorí nič.

5

Michel bol znechutený. Neveril ani slovo. Bol rozhodnutý čo najrýchlejšie dopiť pivo a vypadnúť.

- Neveríte, však?

- Nie. Mal by som?
- Potreboval som nájsť niekoho, kto nie je zo Slovenska.
- Prečo? Na Slovensku nájdete veľa novinárov, ktorí si vás vypočujú... a pošlú k ľadu. Možno. Alebo bulvár by bol dobrým riešením, ak vám o to ide...
- Vy z iných kultúr máte iný náhľad na homosexuálne vzťahy. Vo Francúzku je niečo také prirodzené, tu na Slovensku nie. A ešte keď si zoberiete Ľudovú Stranu Naše Slovensko... alebo predtým Pospolitosť.
- Ak ho milujete, prečo mi to hovoríte?
- Kvôli nemu samotnému. Musí si uvedomiť svoju situáciu, vytvoril si predstavu, že koná výhradne správne a všetko čo urobí... – Ján nedopovedal. Uvedomoval si, že nie je z jeho slov cítiť lásku, ktorú stále cíti.
- Prepáčte, ale stále nechápem vaše konanie, ak niekto niekoho miluje, neblíži mu.
- Chcem mu pomôcť.
- Cez medializáciu?
- Je to jediná možná cesta, vyskúšal som... – a ticho dodal: ...všetko. A ešte k tomu vy ste iný novinár. Vy ma pochopíte... ak prehlíadnete celý príbeh.
- Čo ste zatiaľ vyskúšali?
- To je na dlho a určite nie na teraz. Napíšem vám email, kde sa stretneme nabudúce, ak budete chcieť, tak prídite, a ak nie... zostanem sám s mojou túžbou pomôcť mu.
- Obráťte sa na niekoho iného.
- Napíšem vám ten email. Dovidenia.

Michel kráčal smerom k Michalskej bráne, Ján smerom od Michalskej brány.

Nikto nemôže pochybovať, že by bol Marian Kotleba zlým učiteľom informatiky na športovom gymnáziu v Banskej Bystrici.

V triede mal aj Jána.

Ján ho obdivoval, a ako sa často študent zamiluje do učiteľky, Ján sa zamiloval do učiteľa.

Dovtedy nikdy nepremýšľal prehnane nad svojou orientáciou, priťahovali ho aj dievčatá, ale láska k Mariánovi, to bol zásah z čistého neba.

6

Ján vyhľadával stretnutia s Marianom. Zúčastňoval sa na stretnutiach Slovenskej Pospolitosti, navštevoval akcie, a začínal súhlasiť s tým, čo počul.

Mariana začínal vnímať ako vodcu, ktorého miluje.

7

Marian si Jána všimol. Ján sa nikdy netlačil dopredu pri stretnutiach. Ale bol tam. Zaobstaral si uniformu.

Väčšina ľudí vnímala Slovenskú Pospolitosť ako anomáliu.

8

Marian si raz po hodine počkal na Jána, a dal sa s ním do reči. Povedal, že ak má Ján záujem, požičia mu nejaké knihy o Jozefovi Tisovi.

Jánovi sa od vzrušenia rozklepali kolená. Žiadny náznak príťažlivosti medzi Marianom a Jánom neprebehol.

9

Michel prišiel do redakcie rozľadený. Mal pocit, že strávil hodinu zbytočne. Jána považoval za provokátora ĽS NS.

Marian Kotleba, a homosexuálny vzťah v určitom období života? Neprichádzalo do úvahy.

Prešli dva týždne a Michel v podstate zabudol.

Po dvoch týždňoch mu prišiel email, v ktorom ho Ján pozýval do svojho bytu. Michel nemal chuť reagovať, a tak neodpovedal.

10

Po jednom stretnutí Slovenskej Pospolitosti Marian navrhol Jánovi, že ho zvezie autom. Ján bol po väčšinu cesty veľmi tichý. Nikdy však nezabudol na pocit, ktorý cítil v blízkosti Mariana. Bol to očistný pocit. Svet mu dával zmysel.

Tak rád by vyznal lásku, taký čistý cit.

- Niekedy ťa pozývam na čaj, pohovoríme si... – povedal Marian odľahčene.

11

Michelovi prišiel po ďalšom týždni nový email od Jána. Prosil ho o návštevu v jeho byte.

Vysvetľoval mu, že byt má v Bratislave, tam a tam, a že ho bude očakávať o tej a tej hodine.

Zakončil email slovami: V mene národa.

Michel vyrozprával svoj príbeh manželke. Tá reagovala úplne inak ako Michel:

- To by bola bomba, zverejniť, že Marian Kotleba je prinajmenšom bisexuál. Chod' tam.

12

Čistá láska medzi mužom a mužom preukázateľne jestvuje. Ján bol o tom presvedčený. Zaumienil si, že pri prvom pozvaní do bytu Mariana Kotlebu sa mu o svojej láske k nemu zmieni. Povedal si, že nemá na čo čakať (a že nemá vlastne čo stratiť?). Nech sa stane, čo sa má stať.

13

Michel ako veľa mužom pred ním, aj po ňom, dal na slová manželky. Byt vyhľadal. Bol v Petržalke.

Ján ho očakával, aj keď si nebol istý, či príde.

- Presvedčila ma moja manželka, údajne zverejniť, že Marian Kotleba je bisexuál, by bola bomba.
- Nepochopili ste ma. Toto nie je príbeh o homosexualite, alebo bisexualite, ale o veľkej láske. A láska nepozná hranice.

Michel sa porozhliadol po byte Jána. Na stene vysel obraz Jozefa Tisa. Michel sa pousmial.

- Milujete človeka aj s jeho názormi?
- Áno. Všetko čo stelesňuje.
- Minule ste povedali, že ste vyskúšali všetko, a že jediná možnosť zostáva zverejnenie...

- O veľkej láske. Veľká láska je veľký príbeh.

Sadli si v obývačke.

- Môžem vám ponúknuť víno alebo whisky, prípadne niečo domáce, ak máte chuť na alkohol.
- Domáce znie zaujímavo.

Ján nalial slivovicu obom.

Michel mal rád alkohol, takže si povedal, že ak si niečo odniesie od Jána, bude to príjemná opička.

- Do dna... – povedal Ján.
- Do dna, - zopakoval Michel.

- Povedali ste, že ste spolu spali, nie je tak?
- Spali. Ale bolo to nádherné. Niečo, čo som potom už nikdy nezažil. Marian je hlboký človek. Vie milovať. Milovať filozoficky, aby sme si rozumeli.
- Filozoficky? Ale vy ste spolu predsa mali styk.
- Čo je styk bez filozofickej lásky?
- Filozofická láska... – zamyslel sa Michel. A dodal: - Potreboval by som ešte pohárik, - a snažil sa spomenúť, či zažil „filozofickú“ lásku pri milovaní so svojou manželkou. Musel priznať, že Jánovi celkom nerozumel.

Ján nalial do pohárikov.

- Nemusíme sa nikam ponáhľať, celá táto fľaška je naša.

Michel sa potešil.

Ján prijal pozvanie k Marianovi o mesiac.

Padlo niekoľko slov, Marian navrhol tykanie, až sa nakoniec Ján odhodlal:

- Veríš v lásku?
- Áno, nie je krajší cit na svete.
- Veríš v čistú lásku?
- Čo je to podľa teba čistá láska?

Ján neodpovedal, zahľadel sa do pripravenej kávy a odhodlal sa:

- Milujem ťa čistou láskou. Niet rozdielu medzi ženou a mužom v nej.

15

Druhý pohárik padol rovnakou rýchlosťou ako prvý pohárik.

Michel už začínal cítiť alkohol v krvi. Robilo mu to dobre. Tvrde mal rád.

- Chcete zverejniť môj príbeh? Príbeh o veľkej láske?
- Ak došlo k pohlavnému styku, potom je to príbeh o zneužití. Koľko ste vtedy mali? Štrnásť?
- Je to príbeh o veľkej láske... – zašepkal Ján a nalial ďalší pohárik. – A chcem, aby sa o ňom tak písalo. Preto som si vás vybral.
- Vybral?
- Lebo vy Francúzi podávate príbehy zväčša také, aké sú. Potreboval som vás navadiť pri prvom stretnutí, aj keď mi to príliš nevyšlo. Nechcel som používať také slová, aké som vtedy používal, ale pochopili by ste vtedy, ak by som hovoril o veľkej láske?
- Veľká láska... – zamyslel sa Michel.

Ján nalial ďalší pohárik.

- Miluješ ma čistou láskou? – spýtal sa Marian.
- Mám len štrnásť rokov, ale milujem tvoju dušu!
- Tu muselo dôjsť k nejakému omylu...
- Nie. Čistá láska je vždy iba jedna. Čistá láska k národu, čistá láska k tebe.
- Ale si chlapec. Ja som muž. Tvoj učiteľ.
- A aj môj vodca v Slovenskej Pospolitosti.
- Prepáč, ale si teplý? – spýtal sa Marian nedôverčivo.
- Nie. Moja láska k tebe nemá nič spoločné s nejakou teplosťou. Je to číry cit. Veľmi čistý.

Je zvláštne ako láska dokáže aj zo štrnásťročného chlapca stvoriť dospelého muža...

Dopili ďalší pohárik. Veľmi rýchlo.

- Takže si s tým vyšiel na neho ty prvý?
- Nebolo inej možnosti. Veľmi sa zháčil. Myslel som si, že je rýchly koniec. Myslel som si, že moja láska nebude pochopená. Láska štrnásťročného, ktorá dosiahla filozofické rozmery...
- Nedosiahne každá láska v istom smere filozofické rozmery? – spýtal sa Michel. Je otázne, na koľko sa z neho pýtala slivovica a na koľko on sám.
- Problémom je, že ľudia často nazývajú láskou aj čisto sexuálny rozmer.

Michelovi prišlo na chvíľku zvláštne, aké dialógy vedie s členom ĽS NS. Priznával sa k tomu, že ich v niečom považoval za menej intelektuálnej cenných.

- Očakával si koniec...
- Áno. Dopili sme kávu v podstate v tichosti. Len ja som na záver dodal: „Marian, takáto láska je veľký dar, prosím, ne zahod' ho“.
- A reakcia?
- Podal mi ruku. Nevieť prečo, ale cítil som, že ma chce objat', ale neurobil to. To ma upokojilo. Dodalo mi to veľkú nádej, tá podaná ruka na záver a ten pocit... neurobeného objatia.

18

Marian po odchode Jána presedel ešte dobrých pätnásť minút na jednom mieste a pozeral sa v podstate bez myšlienkovito na obraz zavesený pred sebou.

Nakoniec si pomyslel, použijúc slová Jána:

„Milujem tvoju dušu...“

Zarosili sa mu oči.

Zamilovaný pedofil v utečeneckom tábore

1

Mohli by sme povedať, že Steve bol obyčajný Američan, čo obľubuje veľké autá, občas si dopraje hamburger a všetky tie nepodstatné americké záležitosti, až na to, že Steve nebol obyčajný Američan. Vyštudoval medicínu, presnejšie pediatriu, a to z jednoduchého dôvodu, mal rád deti. Na to by nebolo nič zlé, kde kto má rád deti, ale on ich mal rád sexuálne. Uvedomil si to veľmi skoro, už okolo desiatich či jedenástich rokov. Keďže bol inteligentný, rozhodol sa to skrývať. Dokonca si nestáhoval ani deské porno, hoci medzi jeho najobľúbenejšie predstavy patrila súlož so šesť až desať ročnými deťmi. Musela stačiť masturbácia.

Pediatria bola do istej miery vyslobodenie, vydiť nahé malé telička malo neuveriteľne oslobodzujúci charakter. Steva dokázalo vzrušiť aj trojročné dieťaťko, čo na sebe nedal nikdy poznať. Práve naopak, jeho dotyky, správanie pôsobilo čo najprofesionálnejšie.

Keď sa od známeho dozvedel, že americká mimovládna organizácia hľadá lekárov do utečeneckých táborov pri Sýrii, pocítil veľkú šancu. Utečenci a ich deti!

Prihlásil sa. Pracovné víza do Turecka obstarala mimovládna organizácia.

2

Suruč. Pohraničné miesto. Turecko hneď vedľa ťažko skúšanej Sýrie. Tábor otvorený na konci januára 2016 pre tridsaťpäťtisíc ľudí, v ktorom sa nachádzajú dve nemocnice, sedem ošetrovní a v ktorom môže nájsť miesto až desaťtisíc detí (sú vyhradené miesta pre ich učenie).

Keď sa Steve dozvedel o šanci ísť do jednej z dvoch nemocníc v Suruči, neváhal. Ťahalo ho neodvolateľné volanie pedofila. Príliš veľa malých detí na jednom mieste. Raj.

Rečová bariéra je u pedofilov podružný konflikt, ale Steve sa chcel čo najskôr naučiť aspoň základy jazyka utečencov (arabčina a i.)

3

Sedemročný Salah odišiel so svojou rodinou do Suruču v deň otvorenia tábora. Život v Sýrii bol neznesiteľný, bolo jedno na ktorej strane ste stáli. Salahov otec bol učiteľ na univerzite v Damasku, veľa Sýrčanov je vzdelaných, ale on bol nadpriemer. Keď nesúhlasil s konaním Asada, prišiel o miesto a postupom času musela utekať celá rodina. Demokracia v Sýrii neexistovala, existoval však pomerne dobrý vzdelávací systém (do občianskej vojny).

Najskôr sa rodina premiestnila do Turecka a prenajala si dom, peniaze sa však míňali a otec Salaha premárnil správny čas na cestu do Európy. V Sýrii bol v podstate zabezpečeným mužom, vojna mu však zobrala dom a na úteku musel rozdať veľa úplatkov.

Vzdelaný či nevzdelaný, v čase otvorenia tábora rodina nemala na výber a patrila k prvým obyvateľom. Nezostali takmer žiadne peniaze.

Otec Salaha vedel pomerne dobre po anglicky, preto sa po príhode do tábora ihneď zhlásil ako sprostredkovateľ komunikácie medzi dobrovoľníkmi (hlavne Dánsko, Nórsko, iné európske krajiny, ale aj ľudia z USA ako Steve) a utečencami.

4

Prvé stretnutie Salaha a Steva sa odohrало náhodou. Salah spadol pri futbale a zľahka si poranil koleno. Otec sa ho rozhodol zaviesť rovno do nemocnice, službu mal Steve.

V okamihu, v ktorom Steve uvidel Salaha, niečo v ňom hrklo. Ešte nikdy nebol zamilovaný do malého dieťaťa, vždy pociťoval len sťažka kontrolovateľnú sexuálnu vášeň. Salah ho však vyviedol z miery.

Zľahka sa dotkol jeho kolena, povedal otcovi po anglicky, že nejde o nič vážne, že opuch ustúpi, že nie sú pretrhnuté väzy v kolene, ani poškodený meniskus.

Steve sa zarozprával s otcom Salaha, spýtal sa ho, čo učil na vysokej škole (históriu).

Salah sa nevinne pozeral Stevovi do očí.

Steve zrazu v sekunde pochopil, že prišiel do utečeneckého tábora kvôli tomuto chlapcovi.

Salah bol arabský Sýrčan. Vedel po arabsky (úradný jazyk v Sýrii) a vďaka otcovi trochu po anglicky a francúzsky.

Keď Steve skončil prácu, chlapec po anglicky poďakoval.

Salahov otec pozval Steva do ich skromného príbitku, konverzácia v angličtine so vzdelaním mužom sa mohla hodiť.

Steve súhlasil kvôli Salahovi. Najmä kvôli Salahovi. Aj keď v podstate sympatický mu bol aj jeho otec. Vzdelaný Sýrčan v utečeneckom tábore, prekvapivo až taká veľká výnimka to nebola (ako sa mal neskôr dozvedieť Steve).

V ten deň ošetril ešte trinásť detí, ale ani pri jednom nemal taký tlkot srdca ako pri Salahovi.

Niečo sa stalo.

Pomocníci a dobrovoľníci mali zabezpečené bývanie v kontajnerových domoch so sociálnymi zariadeniami.

Keď sa Steve po službe vracal späť, miesto bolo otvorené len zopár dní, ale už v ňom vládol chaos a špina. Je náročné naučiť najmä malé deti, aby sa vyprázdňovali v na to určených miestach.

6

Steve si pozrel základné pozdravy v arabčine. Návštíviť rodinu Salaha mal zajtra, keď bude mať voľný deň.

V sne sa mu snívalo, ako objal Salaha a pobožkal ho na ústa. Ihneď sa prebudil. Mal veľa pedofilných snov, ale ešte nikdy v nich nebožkal dieťa na ústa.

Môže sa pedofil zamilovať na prvý pohľad?

7

Hneď ráno sa vybral na prechádzku po tábore, rozhodnutý, že si bude všímať najmä malé deti, bola dosť veľká zima, ale detí vonku bolo dosť.

Pozorovanie detí však Stevovi neprinášalo to potešenie, ktoré zvykol mať.

Tábor bol naozaj veľký, a biely muž pôsobil na prechádzke, pozorujúc zvyčajne arabské rodiny a najmä deti, dosť výstredne, hoci nič nezvyčajné to nebolo.

Po polhodine prechádzky si všimol, ako z jedného pristaveného sociálneho zariadenia vychádza asi osem ročné dievča. Neváhal ani chvíľku, ihneď zamieril k danému sociálnemu zariadeniu, zamkol sa a snažil sa vzrušiť pri predstave vyprázdňovania dievčaťa.

Zvyčajne to fungovalo, dnes však nie. Nemohol dosiahnuť erekciu.

Predstavil si Salaha, ako ho bozkáva, a erekcia bola na svete. Keď dosiahol orgazmus, mal akýsi pocit previnenia.

Ak masturbujeme nad niekým, do koho sme sa zamilovali na prvý pohľad, stáva sa to.

8

Steve namal nikdy dlhodobý vzťah s dospelou ženou, pričom bol príťažlivý a pre ženy zaujímavý. Ešte v USA mal niekoľko pokusov o zoznámenie, ale dospelé ženy ho nepríťahovali.

S jednou psychologičkou sa dokonca dostal až do postele (nedokázal povedať nie, ona ho v podstate zvedla), bola do neho zamilovaná, celú súlož odmihovala ona. Jazdila na ňom ako na koni. Steve nikdy nepochopil prečo vtedy dosiahol erekciu. Nepredstavoval si súlož s malým dievčaťom, skôr to bola mechanická rozkoš. Keď však chcela zmeniť polohu, nedokázal do nej preniknúť. Zvedol.

Musela ho urobiť ručne, to už si zavrel oči, a predstavoval si dotýčnú ako desaťročné dievčatko.

- Načo si myslel, keď si zavrel oči?
- Na muža...

Bolo ľahšie klamať, že je homosexuál.

Logicky, už sa viac v posteli nestretli, ale na kávu občas spolu ešte zašli.

- Našiel si si niekoho?
- Nie. Nie je to také ľahké. Som introvert v sexuálnej oblasti...

Steve však určite nebol najtypickejším príkladom pedofila. Niekomu sa páčia iba malé dievčatá, niekomu iba malí chlapci, Stevovi sa jednoducho sexuálne páčili malé deti bez rozdielu pohlavia.

Zmenil to Salah?

9

Nie je pravda, že by Steve nemal výčitky. Veľmi dobre si uvedomoval, že jeho nová láska k Salahovi môže dosiahnuť veľké výšiny, no vždy bude nesprávna. Nepochopená. Jednoducho si to myslel. Mohol sa aj myliť? Jestvovala v takej láske niečo ako „božská neomyľnosť“?

S podobnými pocitmi zavítal na návštevu do rodiny Salaha.

S otcom Salaha sa zvitil objatím.

Rodina mala okrem Salaha ešte dve deti (päťročné dievčatko a trojročného chlapčeka).

Napriek tomu, že podmienky boli veľmi skromné, bolo pekne prestrené a jedlo pripravené.

- Žijeme skromne, ale Boh je veľký.

Steve nevedel ako zareagovať, pozrel sa na Salaha, a pomyslel si, že je „Boh je veľký“...

O svojom ateizme však pred veriacimi nechcel hovoriť.

Steve iba prikývol.

- Čo viete o islame? – spýtal sa otec Salaha.

- Len to, čo som videl tu, alebo z počutia.

Otec Salaha dal prednášku Stevovi o islame. Prijateľnú prednášku. Zakončil ju slovami:

- Neznášam teroristov. Nepochopili islam.

Žena po celý čas obsluhovala, bola celá zahalená.

Steve sa nepovažoval za intelektuála, náboženstvá mu boli v podstate ukradnuté.

- Môžem doučovať vášho najstaršieho syna angličtinu, - nakoniec vyklázlo z Steva.
- Prečo nie, ak s tým sám bude súhlasiť... Aká by bola cena?
- Zdarma. Služba pre vašu rodinu.

Otec Salaha sa niečo spýtal Salaha po arabsky. Salah prikývol.

- Dobre. Kedy chcete začať?
- V dni, v ktorých nebudem mať službu. Pozajtra po prvý raz. Po dve hodiny. Teším sa.
- Aj Salah sa teší. Sme radi.
- Vojna v Sýrii je hrozný biznis pre všetky zúčastnené strany, - povedal otec Salaha. – Nie je normálne, aby krajiny, ktoré sa snažia o mier, vyvážali do Sýrie tony zbraní ako ten najlepší biznis...
- Som z krajiny, ktorá asi robí to isté... – doplnil Steve.
- Áno, vojna je biznis. A som zvedavý, kto znovu vybuduje zničenú Sýriu.

10

Steve v práci ošetril niekoľko detí. Nič necítil. Jeho srdce už bolo obsadené. Išiel z toho strach. On mal z toho strach. Tešil sa na prvé hodiny so Salahom. Mal strach z prvých hodín so Salahom.

Ako učiť niekoho, koho milujete?

Napriek pedofílii bol Steve presvedčený, že ide do určitej miery o nepoškvrnenú lásku.

Dohodol sa, že Salaha bude učiť u seba, vo svojom kontajnerovom byte.

11

Deň pred prvými hodinami angličtiny sa Steve sám opil vo svojom kontajnerovom byte.

Otvoril si fľašku donesenú z USA a ukrytú v batožine.

Potreboval skresat' svoju prekvapivú nervozitu.

Alkohol iba vystupňoval jeho lásku. Predstavoval si ako hladí Salaha po tvári a hovorí mu:

- Boh je veľký a on jediný pochopí našu lásku.

Potom si nalial ďalší pohárik a dodal:

- Som ateista, ale nikto iný ako Boh to nepochopí, - a nahlas sa zasmial, pričom sa mu chcelo plakať.

12

Otec Salaha priviedol Salaha v dohodnutý čas pred Stevov kontajnerový byt.

Steve sa celý sa spotil, keď uvidel Salaha. Chytil ho za ruku. Po anglicky sa ho spýtal:

- Nebojíš sa ma?

Salah sa pozrel na otca. Ten mu to preložil po arabsky, napriek tomu, že Salah čo to zachytil aj v angličtine. Salah odpovedal po anglicky:

- Nie.

V miestnosti u Steva si Salah sadol na stoličku pri stole. Steve si prisunul druhú stoličku.

Podal zošit a pero Salahovi a pomaly vyslovil:

- Zapiš si svoje meno na zošit.

Salah poslúchol.

- Máš rád nejaké dievča? – Steve si nemohol pomôcť, musel sa spýtať túto otázku.

Najskôr sa zdalo, že Salah nerozumie. Bol ticho a pozeral sa pred seba.

- Dievčatá sa mi nepáčiť?... – povedal zrazu bez hanby. – Nie je v nich... – Salah nepodopovedal. Steve nevedel prečo, len ho napadlo doplniť:
- Nie je v nich Boh?
- Boh v nich je... len nie taký veľký, - bola to lámaná angličtina, ale prekvapivo, Steve si myslel, že to bude oveľa horšie. Oveľa viac ho však šokovalo vyhlásenie osemročného človeka.
- Nie taký veľký?
- Ony Boha nikdy nepochopit'...

Steve si pomyslel, že tieto „hlboké“ myšlienky má Salah od otca.

- Otec ti vraví tieto veci?
- Veci? – spýtal sa Salah, akoby nerozumel. Vzápätí však doplnil ukázaním na srdce, odkiaľ vychádza jeho presvedčenie.
- To vidieť sám...

Steve mal pocit, že pred ním nesedí osemročný človečik. Nechal sa uniesť.

- Ja neverím v Boha, hoci by som Boha potreboval, - povedal Steve pomaly a zreteľne.
- Boh veriť vo vás... Cítiť to. Chcete ma učiť vašu reč, Boh si to tak želá, Boh vás vedie...

„Ktohovie, či Boh vedie aj moju lásku k tebe?“ – spýtal sa Steve v duchu.

Steve bol nadšený z hĺbky Salaha.

- Pripravil som pre teba základný text z angličtiny... Nie je o Bohu, je o angličtine...

Salahovi trvalo vyplnenie testu asi dvadsať minút.

Za ten čas si ho Steve prezeral, a povedal si:

„Ak objavím Boha, bude to vďaka Salahovi“.

- Pozerali ste sa na mňa, akoby ste hľadali Boha, - povedal Salah po arabsky, takže Steve mu nerozumel.

A Salah sa usmial.

Usmial sa aj Steve.

- Chcem sa učiť po arabsky...
- Môžete ma učiť dve hodiny po anglicky, a ja vás hodinu po arabsky.
- Keď sa dohodnem s vaším otcom.
- Môžem vás zoznámiť s Bohom...

Steve preletel Salahov test, bolo v ňom prekvapivo málo chýb.

- Zoznámiť s Bohom?

Salah chytil Stevovi ruku a priložil si ju k svojmu srdcu. – Boh tlčie.

Steve po dotyku s telom Salaha prežil malú extázu, nemal erekciu, prežil niečo nadsexuálne, niečo veľmi silné, bol v šoku.

- Si výnimočný, - povedal Steve.
- Boh vo mne je výnimočný, - povedal Salah najskôr po arabsky a potom sa snažil povedať tú istú vetu po anglicky, ale povedal iba: Boh pre mňa výnimočný...

Steve mu porozumel po svojom.

- Povedal si, že Boh ma vedie...

Salah sa len *detsky* pousmial. Bolo to prvýkrát, kedy si Steve naplno uvedomil, že pred ním sedí osemročný chlapec.

„Láska ma naplňa až príliš, snád' si v tom bude vysvetlovať iba Boha...“

13

Otec Salaha počkal po dvoch hodinách pred kontajnerovým bytom.

- Môžem pána Steva učiť hodinu po arabsky po tom, čo ma bude on učiť dve hodiny po anglicky? – spýtal sa Salah po arabsky otca. Otázka mu prišla povinná a myslel si, že dopredu vedel odpoveď.

Otec Salaha však nachvíľku zapochyboval. Povedal Stevovi po anglicky:

- Zvážim. Ešte sa porozprávam sa so synom.
- Samozrejme, - odpovedal Steve, prepadol ho neurčitý strach.

Mal pocit, že na prvých hodinách zašiel príďaleko „filozoficky“ s osemročným chlapcom.

Láska, neláska.

14

Otec Salaha sa spýtal Salaha, aké to bolo:

- Je v ňom náš Boh, len ešte o tom nevie... Cítil som to z neho.
- Rozprávali ste sa o Bohu? – spýtal sa s trochou nedôvery otec.
- Len v rozmedzí toho, čo môže pochopiť človek ako on.

Otec Salaha si uvedomoval prekvapivú vyspelosť Salaha v otázke viery, v otázke Boha, neprišla mu natoľko šokujúca ako Stevovi, ktorý si hneď po odchode Salaha musel naliať decový pohárik dobrého alkoholu.

- Chcem v ňom prebudiť lásku k Bohu, - povedal Salah otcovi.

15

Steve mal pocit, že dosiahol najvyšší stupeň lásky, aký môže človek dosiahnuť...

Ale aká to bola láska?

Napísané:

Islamizácia - jeseň 2015

Milenec? - jar 2016

Zamilovaný pedofil v utečeneckom tábore - jar 2016